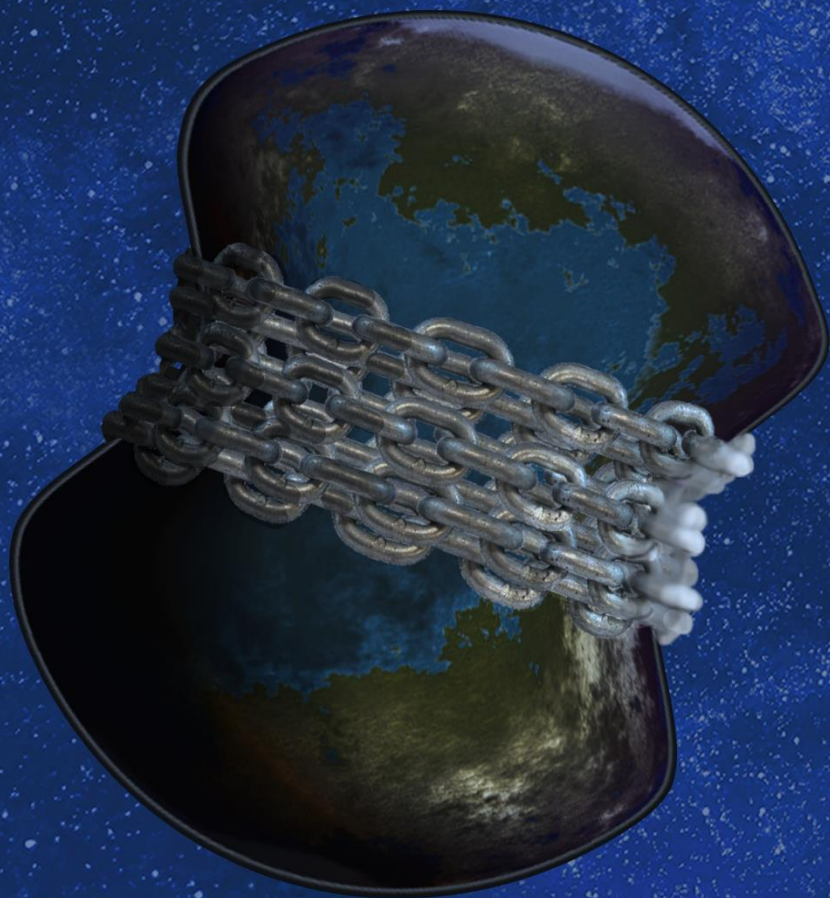

KRONIKY SPOUTANÝCH

'Od A do Z'

Miroslav Hokeš

Miroslav Hokeš

**KRONIKY
SPOUTANÝCH
Od A do Z**

1. AKNABAL

1.

„Jauvajs!“ Snědá paže ucukla, jako by pod sebou neměla laboratorní stůl, ale žhavou plotnu, sotva vyprázdňený injektor odlétl až k protější stěně. „Člověče, kde jsi studoval, v hradní mučírně? To jsi doktor?“

„Jsem genetik, ne praktik.“ Oscar zdvihl nástroj ze země a mechanicky ho položil na jeho místo mezi vybavením. Hotovo. Dál to záleží jen na... čert ví, na kom nebo na čem vlastně.

„Já bych tě spíš tipoval na katovského pacholka...“

„No tak, Lucasi, nepřeháněj. Nechal jsem si tě na konec, abych v tom už měl špetku cviku.“

„Tak to bys potřeboval ještě tak milión dalších... Touhle rukou si teda určitě neublížím. Nateče mi to tak, že budu rád, když se obsloužím aspoň na záchodě.“

„Poslouchej, ty cimprlino...“ Oscar se několik okamžiků probíral zásobou ostrých slov, aby přítele konečně usadil, a přitom moc neurazil, nakonec však jen mávl rukou a posadil se na židli. Co po něm vlastně chceš? Má v sobě pořádnou dávku aknabalského Pouta, stejně jako těch patnáct dalších vedle něj, kteří mlčí nejspíš jen proto,

že tě neznají... Ano, všichni se přihlásili na experiment dobrovolně, v zásadě jim nic nehrozí a kdyby se přece jen něco zvrtno, Pouto neutralizujeme a hotovo. Jenže zkus být klidný, když se ti do genů cpe něco, kvůli čemu už pomřely miliardy rozumných bytostí. A další umírají každým dnem...

„Bude to dobré. Zvládneme to, všechno proběhne hladce.“ Usmál se na skupinku před sebou a tváře všech pokusných subjektů bez rozdílu věku a pohlaví se jako na povel naplnily panikou.

„Bojím se jako pes, člověče.“ Lucas sklonil tvář k zemi a chrochtavě vydechl. „Jako malej všivej pes. Promiň.“

„To se dá pochopit. Ale počkej, až vám vyplatí odměnu za účast...“

„Jen aby je nevypláceli pozůstalým... Jestli to svinstvo dokážete dostat z nás, až tady skončíme, proč vlastně nepomůžete i těm venku, všem? Nebo aspoň těm, co by se lidstvu hodili za kámoše?“

Oscar povzdechl, jako by mluvil s mimořádně nechápavým dítětem. „Vždyť už jsem ti to vykládal, Lucasi. Nejsme stejní jako Aknabalci, i když tak vypadáme. Oni mají Pouto vestavěné do genomu odpradáвна, od doby, co vylezli z jeskyní. Možná ještě déle, kdoví... Nemůžeš jim ho jen tak odebrat, zabil bys je.“

„A je to stejné se všemi Pouty na všech planetách, co?“

„To by mohl potvrdit jen výzkum,“ pokrčil Oscar rameny. „Ale podle všech dosavadních předpokladů je to tak.“

„Ti parchanti si to pojistili, až moc dobře... Říkám si, když byli tak důkladní a tak hnusní, museli počítat i s tím, že sem jednoho dne přijde někdo zvenčí a začne dělat pokusy s...“

„Dost řečí. Ještě máme spoustu práce.“ Tahle slova už Oscar

věnoval celé skupině, zamračené loupnutí očima však stále ještě patřilo Lucasovi. „Zítř ráno si vás přijdu prohlédnout a provedeme první testy. Do té doby si udělejte maximální pohodlí, jen prosím neopouštějte budovu a pokud možno ani své patro. Pro dnešek vám děkuji.“

Subjekty se začaly trousit z místnosti ven na chodbu, pomalu, tiše, s bledými tvářemi, jako duchové, kterými se tihle chudáci už nejspíš cítili být. Zdálo se, že Lucas stojící až na samém chvostu chce ještě něco říct, když však nenašel odezvu ani posluchače, svěsil ramena a odporoučel se za ostatními.

Jakmile za nimi zaklaply dveře, svalil se Oscar na židli a složil hlavu do dlaní. Jestli jsi to, příteli, ještě nepochopil, tohle je přelomová doba. Zapiše se do dějin, přinejmenším těch vědeckých, ale dost možná nejen jich. Ať už to celé skončí tak nebo onak. Po letech úvah a teoretizování, po tunách článků a knih, na nichž si celé generace vědců vybuchovaly slušné kariéry, po všem tom opatrném teoretizování a nezávazném oťukávání konečně přicházejí ty správné granty a povolení, šílení průkopníci berou do rukou jehly a implantují první vzorky Pout do těla skutečným a nefalšovaným pozemským lidem. A pak se chodí převalovat na lůžku a modlit, aby z nich další den udělal hrdiny a ne monstra.

Jestli si myslíš, drahý Lucasi, že já jsem ten nejlepší, kdo by tě teď měl utěšovat, pak jsi dokonale bezcitný sobec a žádnou útěchu si stejně nezasloužíš.

Zvedl se, sklídil zbylé nástroje do zásuvek a přihrádek a odešel opačným směrem než jeho svěřenci.

X

Romina ho uvítala teplou večerí hned, jak otevřel dveře do předsíně; příjemná vůně mu zavanula okolo nosu, na pár okamžiků odvála neústupný stres a na jeho místo se ihned vecpalo vyčerpání. Zhroutil se na lavici, dvakrát se hlasitě nadechl, zaplašil mžitky před očima a konečně se zmohl aspoň na to, aby svlékl plášť a pověsil ho na háček.

Jídlo bylo vcelku obyčejné – dobře propečený steak a nějaké místní bobule jako příloha místo brambor, kterým se v aknabalské půdě bůhvíproč nedařilo. Romina se ho aspoň pro dnešek pokusila vyzdobit plátky pestrobarevné zeleniny a především vlastním zářivým úsměvem, i na ní se ale pomalu končící den podepsal. Až příliš, než aby to dokázal jen tak přehlížet.

„Tak dobrou chuť,“ pokusil se úsměv oplatit. „Jestli se cítíš jen z polovičky jako já, zasloužila bys vyznamenání už za tuhle večerí.“

„Já jsem ty koktejly míchala, Oscare... Jestli se něco stane, odnesu si to úplně stejně jako ty.“

„Já vím, já vím... Bude to dobré, uvidíš. Počítáme to každý den, co nás sem poslali. Pořád dokola...“

„Jistě. Bude to dobré.“

„Jako tahle šlichta.“ Znovu vykouzllil na tváři uvolněný výraz – soudě podle toho, jak se jeho žena zatvářila, mu to příliš nevyšlo.

Pustili se do kouřícího masa, zadumaně, zamlkle, jen cinkání příborů rušilo dokonalé ticho. Za oknem blikala do tmy světla

velkoměsta, stovky lamp v ulicích, vozidla, letouny a nezměřitelná záplava svítících oken. Z bytu v nejvyšším patře pozemského výzkumného centra měli všechno jako na dlani, mnohem líp než většina domorodců. Celou tu směsici důvěrně známých prvků, až příliš pozemských na to, že je zrodila jiná planeta. Aknabalci za námi vlastně až tak nezaostávají, ze všech národů, které známe, se nejlíp dokázali poprat s důsledky svého Pouta – proto jsme si je taky nakonec vybrali za přátele. Jistě, museli jsme je trochu popostrčit, no, možná i trochu víc, ale to se dá pochopit. A není to přece jejich vina.

„Je vůbec možné dívat se na tohle a nemyslet na...?“ Honem si strčil do úst velikánské sousto, aby nemusel pokračovat.

„Možná bysme si tam někdy měli vyrazit, do kina třeba. Do *jejích* kina.“ Romina se zarazila, jako by se sama polekala toho, co vyslovila.

„Zapadli bysme mezi ně, ne? Tak staří ještě nejsme...“

„Dobrý nápad.“ Jak jen svedl, snažil se ze sebe vylhat upřímný tón. „Co třeba zítra?“

„Hmmm... Asi bude ještě dost práce v laboratoři, řekla bych...“

„Máš pravdu. Nebudu na tom líp. Pozítí?“

„Popozítí...“

„Platí. Beru tě za slovo.“

Zoufalý pokus o prolomení dusné nálady pomalu vyšuměl do ztracena, ticho teď halilo místnost s neústupností ještě otravnější. Oscar apaticky rozžvýkal další sousto, očima zmateně těkal mezi svou ženou a nočním městem, jako by se sám nemohl rozhodnout, čemu z toho se bude čelit snáz.

Co když ten bláznivý návrh myslela doopravdy? Po zádech mu

přešel mráz, mnohem horší, než jakému čelil odpoledne v laboratoři. Dva dny, mizerné dva aknabalské dny, které jsou ještě o kousek kratší než pozemské, a já, doktor Oscar Benelli, budu muset poprvé v životě vystrčit nos z vyhřátého inkubátoru a vyrazit *tam*...

Což o to, pozornost bychom nebudili, alespoň po fyzické stránce ne. Aknabalci se od nás nijak neliší, vlastně žádná rasa, kterou jsme prozatím v galaxii našli, se od nás vzhledově příliš neliší. Tu a tam odlišná barva pleti a vlasů, výjimečně o jeden, dva prsty víc nebo míň, jinak jsme jako z jediného výrobního pásu. Zelení skřítci s tykadélky, tříoké chobotnice ani inteligentní sliz se zkrátka nekonají. Vesmír je střížený podle nás, ať už za to může vývojová konvergence, genová semínka cestující na meteorech anebo zásadový Bůh, který opravdu všechny stvořil k obrazu svému. Měli bychom si být navzájem blízcí, jenže...

Oscar vydechl a zavřel oči, srdce cítil bušit až v krku, jak se mu do vědomí dralo vše, co se snažil zatlačit. Jsi xenofobní, hochu, a dobře to víš - ne v takovém tom nadužívaném a překrouceném smyslu, za nímž se skrývá pouhá nesnášenlivost a přebujelé ego, kdepak, ty trpíš opravdovou fobií. Děsem, který se ti vkrádá do snů a jen neochotně ustupuje v denním světle, hrůzou z Pout. Z představy, že někde tam venku žijí stejní - nebo skoro stejní - lidé jako ty, svázaní hendikepy tak bizarními, že sám netušíš, jestli jsou víc směšné nebo strašidelné.

A tak sis vlastně nikdy ani neujasnil, jestli se jich máš štítit, hrozit se jich anebo se jimi nechat fascinovat. Anebo ti možná to vše splývá, kdopak ví? Bylo by to tak nepředstavitelné? Stal ses genetikem, aby ses jim přiblížil, aby ses pokusil vypěstovat si zvrhlou formu

náklonnosti k tomu, co tě straší, a snad to tak i funguje. Dokud sedíš v bezpečí mezi svými a jen se hrabeš ve vzorcích, co to přinesou jiní...

„Myslíš, že je rozumné se mezi nimi ukazovat?“ Proklel se, že to vyslovil, když už to ale jednou bylo venku, musel pokračovat. „Poznají, že jsme ze Země, nemůžeme se tak dlouho přetvařovat. A pak... Co udělají, až nás prokouknou?“

„Co by? Budeme pro ně exoti z cizího světa, budou si na nás ukazovat, smát se nám... Nic horšího se nestane.“

Měla pravdu, to bohužel nemohl zpochybnit. Od planety k planetě, od rasy k rase se Pouta lišila jako voda a oheň, byla gejzírem těch nejšílenějších nápadů, jen jedno měla naprostá většina z nich společné: pro ty, jichž se přímo týkala, Pouta nebyla Pouty. Jen málokdy vnímala dotyčná rasa svůj hendikep jako něco zlého, omezujícího. Mnohem častěji se Pouta začlenila k věcem stejně běžným jako jídlo, dýchání, vyměšování, nezřídka to dotáhla - v očích svého národa - na hybatel kulturního rozvoje či samotnou základní podmínku lidství. V tom spočívala jejich genialita; co milujete, nad tím nikdy nemůžete zvítězit prostě proto, že vás vlastně ani nenapadne bojovat.

„Nepřátelé cizinců, extrémistické skupiny - podobné zrůdy se najdou všude, ne?“

„Oscare, miláčku, co kdybys jednou zkusil vnímat lidi jako lidi a ne jako zápisy DNA?“ Zasmála se a ten zvuk byl kupodivu první věcí, která mu od rána skutečně pomohla se uvolnit. „Aknabalci k nám mají respekt, dobře chápou, co pro ně znamenáme. A kde by byli bez nás. A pokud jde přímo o Pouto... občas to mezi nimi vře, ale nás, nás

jenom litují. V tom jsou zajedno víc, než bys řekl.“

„No fajn. Jsi dobrá, vzdávám to.“ Usmál se na ni, tentokrát už zčásti upřímně. „Probereme to zítra. Ale teď pěkně zatáhneme závěsy a do rána nechci slyšet nic ani o těch, co běhají venku, ani o těch, co už nejspíš zařezávají dole pod námi. Ujednáno?“

Romina přikývla, i ji zjevně potěšilo, že tíhu okamžiku aspoň částečně rozbili. Dojedli večeri, která najednou zázračně získala vůni i chuť. Pak se dívali na filmy, čistokrevnou pozemskou produkci bez jediného cizince, bez nejmenší zmínky o čemkoli vzdálenějším, než jsou mraky na obloze. Pak se milovali, v dokonalé tmě, proti níž neměla šanci ani nejsilnější městská svítidla. Pak usnuli, spokojení, odříznutí na pár drahocenných chvil od všeho a od všech.

Pak začalo peklo.

X

„Oscare, proboha, vstávej! Musíš jít se mnou, hned! No tak, nespí!“

Zděšený Oscar se narovnal na lůžku jen o zlomek vteřiny dřív než jeho žena, ospale zamžoural do šera, chvíli zvažoval, zda ten hlas není jen dalším z neklidných snů. Ale kdepak, tohle už byla ryzí skutečnost a hlásila se o svoje místo po čertech důrazně.

„Co se děje?“ Romina se skrčila pod pokrývku jako zbitý ratlík. „Mám volat ochranku?“

„Nene, počkej, to je v pořádku. Kamarád ze studií, přihlásil se na pokus, nevím, co ho to napadlo, blázna... Už běžím!“ Oscar vklouzl do papučí, narychlo přes sebe přehodil aspoň plášť a rozběhl se ke

dveřím, doprovázený staccatem stále silnějšího bušení.

„Vstávej, člověče!“ prskl mu Lucas do tváře, sotva otevřel. „Nespi a poběž!“

„Blázníš? Vyvádíš tu, že by neusnula ani Šípková Růženka... Stalo se něco?“

„Malér, hochu, jako vrata.“ Kruhy pod přítelovými očima táhly k zemi celou tvář, těžší než olovená závaží. „Zrovna se chystám, že půjdu na kutě, zhasnu lampu a... panebože, najednou to na mě padlo, já... já myslel, že se neudržím... Hele, vždycky jsem měl za to, že když už něco přijde, bude to na způsob obsesivně kompulzivní poruchy, prostě nepříjemný, ale zvládnutelný, jenže... najednou jsem toho zkrátka byl plný, jako bych se sám změnil v jednu jedinou myšlenku, teda spíš příkaz, já to neumím ani popsat, no a musel jsem...“

„Co ostatní?“ Oscar měl pocit, jako by ho začali zatloukat do země půlcentovým kladivem.

„No, to je právě ono... Píchnul jsem si neutralizér hned, jak se to rozjelo, schoval jsem si ho trošku pro všechny případy, chápeš snad, ne...? Ale jestli to takhle začalo všem... Neobcházel jsem je, nechtěl jsem se zdržovat, jen se mi zdálo, jako bych z několika pokojů zaslechl...“

„Dobrá, tak nezdržuj ani teď. Čelem vzad a padáme!“

Romina vyběhla z ložnice právě v okamžiku, kdy začínal zvažovat, jestli jí do celé záležitosti zasvětit hned nebo raději počká, až budou z nejhoršího venku. Na sobě už měla vestu a volné pracovní kalhoty, zjevně jí neuniklo ani slůvko, ani jediný náznak. Povzdechl si, kývl hlavou, ať je následuje, a vyrazil za Lucasem ke schodům dolů

do laboratoří.

„Vytáhl jsi je, doufám, všechny z postelí.“ Těch pár desítek stupňů se zdálo delších než cesta z vrcholku mrakodrapu. „Když už se tak angažuješ v mém vlastním experimentu...“

„Bez obav, brácho. Tu nouzovou signalizaci jsi neschoval moc dobře, mimochodem.“ Lucas se zasmál, křečovitě jako rozzuřený pavíán. „Teď už by všichni měli čekat v... ale sakra!“

Čekali. To byla ta lepší stránka výhledu, jenž se před nimi otevřel. Patnáct pobledlých, rozespálých postaviček bloumalo mezi stoly, židlemi a zásuvkami jako houf duchů, armáda ožvlých mrtvol – hloupé přirovnání, ale nic jen trochu míň morbidního zkrátka situaci nedokázalo vystihnout.

Tou horší stránkou bylo laboratorní nářadí v jejich dlaních, bílé klouby na zařatých prstech, nervózně těkající oči, všechny ty děsivé drobnosti varující, k čemu už v následující vteřině může dojít. Dvojice opozdílů, na které nic přiměřeně ostrého ani těžkého nezbylo, horečně prohrabávala přihrádky, nakonec jednu z nich vytáhli, vysypali štos dokumentů na podlahu, odlomili čelní prkno a spravedlivě se o svou kořist podělili.

Tohle se nemělo stát. Ne, tohle se *nemohlo* stát. A přesto – snad díky nepravděpodobné sabotáži nebo úplně absurdní chybě ve výpočtech – se jim čerstvě psaná kapitola vědecké historie začínala rozsypat mezi prsty.

„Klid, prosím.“ Jen třetina tváří se otočila jeho směrem, i když se snažil hovořit důrazně a vážně jako ještě nikdy. „Menší mimořádná kontrola a přeočkování, nic víc. Úplně zbytečné, podle mě, ale přišlo

nařízení shora... No tak, seřad'te se a pěkně jeden po druhém, ať si můžeme jít zase lehnout.“

„Neposlouchejte ho!“ Sesychající prošedivělý vousáč – nejstarší ze subjektů, no ovšem, to se dalo čekat – se postavil před ostatní, skalpel v pravici namířil přímo na Oscara. Jen v ukazovacím gestu, prozatím. „Chce nás zahubit!“

„Heleďte se, příteli.“ Lucas popadl dech o nepatrnou chvíličku dřív. „Jestli si myslíte, že tady někdo stojí o patnáctinásobnou vraždu a že by mu prošla, tak...“

„Kdo mluví o vraždě? Chcete nás zahubit uvnitř! Naše duše!“ Stařešina se začínal dostávat do skutečného varu, skoro jako by měl výstup předem nacvičený, a Oscar se mimoděk přistihl, že začíná i o takové možnosti vážně uvažovat. „My víme, co máme udělat! Co je správné! Až budete v mých letech, pochopíte mě. Snad...“

„Co se s ním vybavuješ?“ Žena uprostřed skupinky byla jen o něco málo mladší než její spoluhlavčí, hlas však měla ještě ráznější a ostřejší. Strašlivá dvojka, v téhle situaci... „Ten nedozraje nikdy, podívej se na něj. Taky už by se měl stavět k věci rozumně, úplný cucák zase není...“

„Opakuji: postavte se do řady, budete přeočkováni.“ Oscar zaťal zuby. Proč jen mi nedovolili mladší subjekty, proč? Že prý by případné selhání nemuselo být odhaleno včas... Dobrá, a co teď? Odhalili jsme je včas? Včas na to, aby se dalo vůbec ještě něco dělat?

„Komu tady chceš velet, ty hnido? Starej se o svý, máš nejvyšší čas!“ Chvíli se zdálo, že šedivec chce mluvit dál, potom mu však ruka se skalpelem vylétla vzhůru, prudce a nečekaně, jako by se v něm

zničehonic probudil někdo docela jiný, prořízla hrdlo a rodící se tirádu navždy umlčela. Rty se roztáhly do úsměvu, děsivého mnohem víc než samotný čin, a umírající stařík se tiše skácel k podlaze.

Možná, že všichni ostatní čekali jen na tenhle výmluvný pokyn. Skalpely, nože, řezáky a ostré jehly se ocitly u krků a tepen na zápěstích, tupé předměty dopadly na lebky, bez jediného výkřiku, jediného zasténání. Jako by životy, které tu byly mařeny, patřily jen naprogramovaným strojům. Ani krev z čerstvých ran neměla větší hodnotu než voda z hadice při nějakém bláznivém divadelním kousku. Jako závěrečná třešnička na dortu zůstal mezi ležícími stát muž s torzem zásuvky a když mu konečně došlo, že umlátit se s ní k smrti zřejmě nezvládne, změnil taktiku a krátkou dobře mířenou ranou do levého spánku si zlámal vaz.

„Panebože...“ Oscar na roztřesených nohou vykročil mezi mrtvoly, jako ve snách těkal očima z jedné strnulé tváře na druhou, teprve teď mu začínalo doopravdy docházet, co se právě stalo. No ovšem, teď už není divné, že je ticho. Teď už to není scéna z absurdní černěhumorné komedie, ale docela obyčejný pozůstatek masakru, patnáct obětí a mezi nimi jejich vrah, jejich vrah, jejich...

„Ne!“ Ani výrazy v obličejích už nebyly nepřirozeně strnulé. V nejposlednějším ze všech okamžiků se v těchhle duších musel probudit docela obyčejný pozemský rozum a pozemský cit, přerušit tu aknabalskou zrudnost, jen na tak dlouho, aby mohli před smrtí trpět jako psi... „Ne, tohle není možné!“

„Oscárku...“ Romina se pokusila o konejšivý tón, probůh, to se úplně zbláznila? „Já ti rozumím, ale dopadne to na nás všechny,

musíme...“

„Vůbec tomu nerozumíš. Tohle *opravdu* není možné! I kdybysme úplně všechno pokazili, i v tom nejkatastrofičtějším scénáři mělo dojít maximálně k depresivním poruchám, možná k ojedinělým případům těžké obsese. Nemohli jsme bohužel vyloučit ani... ehm, nějakou tu osobní tragédii, pokud bychom nezasáhli včas. Ale tohle, tohle je prostě technicky nemyslitelné. Všechny studie o vlivech Pouta na pozemský mozek hovoří zcela jasně!“

„Pak nás ale nemůžou jen tak obvinít. Prokážeme, že...“

„Jsou to jen teorie, Romi. Články na papíře, nic víc.“ Sesypal se na židli, na jednu z těch, kterých se šílený houf nestačil zmocnit. „My vědci víme své, ale jednoznačný důkaz neexistuje. Ne pro soudce a pro porotu. Bohužel.“

„Takže...“ Zmlkla. Chtěla, aby to první řekl on.

„Ehm... Myslelas to vážně, když jsi chtěla jít... tam ven?“

„Bože můj, tak vážně zase ne!“

„Každopádně se ti to splní. A ne za dva dny, ale hned teď.“

„Počkej, Oscare, neblázni. Tohle ti nemůžou přišít.“ Lucas, do téhle chvíle tiše zvracející u koše v zadním rohu, si konečně otřel ústa a vrátil se k laboratornímu stolu. „Neprokážou ti nevinu, ale ani vinu. Právě proto, že nic nevíme s jistotou. Jestli jsi opravdu něco kapitálně nezvorál a držel ses předepsaných postupů, tak...“

„Kamaráde zlatá, koho to bude zajímat? Rozhlédni se kolem.“ Oscar zeširoka zamával pažemi, aby bylo zřejmé, že nemá na mysli jen místnost, ale celý areál pozemského vyslanectví. „Kdo si myslíš, že tady žije? V tomhle našem ghettu, za tímhle plotem, kde jsme

namačkaní jak sardinky, koukáme jeden druhému do talíře? Klubko hadů, co se léta třásli na vedení tohoto experimentu a nikdy mi neodpustí, že ta sláva a prestiž nakonec připadla mně. Podržtaškové, kteří vědí, že neplánovaný odchod kohokoli nad nimi je nejsnazší cestou k povýšení. Novináři, ti potřebují šokující zprávy, ber kde ber. Jestli se ještě nikdo z nich nestihl obléct a jít se podívat, co je to tu za kravál, pak se to v nejbližších minutách změní. A jestli nás už někdo sledoval a zůstal při tom pěkně schovaný... kolik můžeme mít času?“

„Dvacet minut, víc ne,“ zadeklamoval Lucas jako zhyponotizovaný. „Když se vyhneme ochrankám tady v baráku.“

„My? Tobě přece nic nehrozí, nemusíš s námi...“

„Věříš mi tolik, že bys mě tu nechal? Tak to mi docela lichotí. Jenže, hochu,“ Lucas se zašklebil, „když si představím ten výslech, no fuj tajbl, kam se hrabe kriminál... Prostě musím zmizet taky.“

Oscar jen pokrčil rameny. Je to starý přítel. Doufejme, že stále ještě je... A když ne? No, pak bude tím spíš dobré mít ho pod dohledem.

„Jdu sbalit věci,“ vzpamatovala se Romina.

„Jen to nejnutnější. Jídlo, léky, cennosti, co nás neutahají, když se s nimi budeme chvíli vláčet... Do pěti minut vyrážíme. Co do té doby bude v batohu, to bereme.“

Požárním schodištěm seběhli takovou rychlostí, až měl Oscar chvílemi dojem, že kdyby jednoduše skočili do šachty, nemohlo by to být o moc horší. Několikrát za dveřmi zahlédli procházet chlapy z ostrahy a museli zastavit, aby se neprozradili hlukem. Svalovci v uniformách se zdáli uvolnění, jako by o ničem nevěděli, možná by stačilo kolem nich prostě projít, pozdravit, zažertovat o politice a jít

dál. Neplýtvat silami, však jich bude ještě třeba až až, tam venku...

Pak jednomu z nich pohlédl do tváře mezerou mezi mřížemi, zahlédl jedno z očí, našťastí mířilo úplně jiným směrem... Kdepak. Už mají jasno, mají jasno a čekají. Na tebe, ty hlupáku, až se necháš oklamat jejich ležerní chůzí a pohupováním neozbrojených paží, až jim přímo do těch paží vběhneš. Jsou to profesionálové, tak hezky zůstaň, kde jsi...

Z prvního patra raději seskočili oknem do opuštěného průchodu mezi garážemi, proběhli stíny podél zdí - a už před nimi stála jen jediná, poslední překážka.

Hlavní brána. A u ní dva muži, kteří ze svých postů nejspíš hned tak nezmizí.

„Sakra,“ uplivil si Lucas. „Vážně to nejde jinudy?“

„Podívej, zadní vchod se tolik nehlídá, takže jestli už po nás jdou, určitě nás budou čekat tam. A stáhnou tam většinu stráží.“

„Jo, a jestli po nás ještě nejdou, tak se na nás sesypou tady.“

„Ticho, vy dva! Vezměte si tohle.“ Romina vytáhla z batohu dvě kádinky s čirou tekutinou a každému z mužů jednu podala. „Až řeknu, vyrazíte proti nim a chrstnete jim to do tváří. Jo, a snažte si při tom trochu vyvádět, ječet a tak...“

„Co to je?“ Lucas nakrčil nos. „Heleďte, já nechci žádný mord...“

„Jen klid, neublíží jim to. Ale příjemné to nebude... Ted'!“

Oscar s Lucasem vyrazili proti hlídačům. Poskakovali, kroutili hlavami, okázale mávali nádobkami, výskali právě tak hlasitě, aby je bylo slyšet v nejbližším okolí strážnice - když ovšem zaútočili kapalinou na obličej muže, ti je v hluku nahradili víc než důstojně.

Jejich řev muselo slyšet snad celé město, dokonce i přes dlaně, když si sevřeli líce a zakryli oči i ústa... Romina mezi nimi proběhla bez nejmenších obtíží, pokynula šokovaným společníkům a ti ji celkem ochotně následovali branou ven do městských ulic.

Ještě než zabočili za první roh, stačil si Oscar všimnout, že z budky vyběhlo několik dalších uniforem, zjevně však spíš proto, aby pomohly druhům než kvůli pronásledování uprchlíků. „Pro boha živého, cos to namíchala? Říkalas, že se jim nic nestane...“

„Taky že ne,“ usmála se Romina. „Byla to jen obyčejná destilovaná voda, nic víc...“

„Ale...“

„Miláčku, ti chudáci si vytrpěli možná víc než my. Představ si, že dostanou hlášení o šílených vědcích, co pozabíjeli přes tucet nevinných, potom se objevíte vy a začnete na ně něco lít... Jsou to taky jenom lidi, Oscare. Mají strach. Píše se o spoustě případů, kdy hrůza takhle způsobila i smrt – no, těmhle to snad nehrozí, takoví slaboši to zase nejsou...“

„Ty *jsi* šílená.“ Oscar se hystericky rozesmál, popadl svou ženu do náručí a několikrát se s ní přímo uprostřed ulice otočil kolem dokola. Napětí zkrátka muselo ven. „Tohle přece normálního člověka nemůže napadnout!“

Přesně deset minut poté se jim nad hlavami přehnaly tři letouny pozemských ozbrojených složek a zamířily k budově vyslanectví...

X

Tmavá zákoutí, v nichž se převlékli do aknabalských šatů, pomalu ustoupila o něco lépe osvětleným předměstským uličkám. Tady už stály úhledné rodinné domky takřka k nerozeznání podobné pozemským, koneckonců většinu z nich pozemští stavitelé buď navrhli, nebo alespoň nepřímo inspirovali svým vkusem. Vazalský obdiv domorodců k silnějšímu a vyspělejšímu světu, který je vytáhl z bídy a postavil na nohy, cítil Oscar všude, v podstatě ho narušovaly jen dvě zásadní věci. Za prvé – Aknabalci si nepřáli ve městech pozemské ozbrojené a pořádkové složky, dokonce i obyčejné policejní stanice se musely nastavět několik mil za posledními okrajovými domky. Což bylo v téhle chvíli jediné štěstí v nouzi, jinak by už všichni tři dávno seděli pod zámkem. No a za druhé...

Nevelké přístavky v zahrádkách, v zadních traktech oddělených od ulic aspoň několika stromy nebo pásem živého plotu, se lišily dům od domu – některé měly podobu strohých betonových kostek, jiné se pokoušely tak či onak o architektonickou zajímavost, sem tam se objevil i skutečně honosný kousek olepený arkádami, sloupy a zlacenými římsami. Jedno však měly společné: žádná okna, žádné komíny a žádné dveře. Jen jediný přístup přímo ze sklepních prostor domků, jinak nic.

Všichni věděli, k čemu slouží, ani mezi cestovateli ze Země nebyl nikdo tak hloupý a nezasvěcený, aby je neznal. Přesto však jako by se je snažili skrývat, halit do nenápadnosti aspoň symbolické anebo je okázale maskovat za něco úplně jiného. Tak, jak se to odjakživa dělá se vším jen trochu intimním, se vším, co mísí nechutnost s požitkem a budí rozpaky. Ani v tomhle ohledu se většina místních, ať už měli

zvyky jakékoli, příliš nelišila od svého velkého vzoru.

Oscar raději sklonil pohled k chodníku, po němž kráčeli. Ještě chvíli přemítal v hlavě Aknabalce, myšlenky mu ale – jinak to nakonec ani dopadnout nemohlo – pomalu sklouzávaly jinam, k úplně jiné rase.

Vlastně o nich do dnešního dne nevíme prakticky nic, ta nepatrná hrstka vykopávek a nálezů, co máme, stačí akorát tak na zjištění zvědavosti. Netušíme, jak vypadali, jestli i oni měli lidský vzhled anebo byli tím zásadně odlišným prvkem, jehož pád teprve předznamenal a umožnil naši vlastní cestu. Říkáme jim prostě Poutači, protože nevíme ani, jak nazývali sami sebe. Jediné, v čem máme jasno, je, že před celými věky obývali známou část galaxie a potom z nějakého důvodu zmizeli, nadobro a beze stopy.

Ba ne, beze stopy ne. Nechali po sobě památku, jednu jedinou, zato důkladnou.

Byli pohádkově vyspělí, jejich technologie a prostředky musely dosahovat výšin, o jakých se nám všem jen sní jako troglodytům o cestě na Měsíc. Nemohli mít ve své době konkurenci, přinejmenším v prostoru, který známe – a přesto právě konkurence byla tím, čeho se po celý svůj čas na kosmickém jevišti až panicky báli. Viděli ji všude, v každé nově objevené inteligentní bytosti, v každém nedomrlém zárodku budoucí civilizace. S možnostmi, jaké měli, by pro ně jistě nebyl problém sterilizovat na věky věků všechny obyvatelné světy, na něž narazili – jenomže...

Jenomže se, bůh sám ví proč, rozhodli trochu jinak. Snad se jim přece jen přičily věci jako genocida a masové vraždění, anebo byli

prostě hrají, milovali absurditu a černý humor a chtěli se při svém tažení taky trochu pobavit – to už dnes sotva někdo zjistí. A tak namísto prostého barbarství rozjeli bizarní genetické hrátky a začali rasám galaxie rozdávat to, co my dnes, o nesčetná tisíciletí později, nazýváme Pouty.

Každá planeta dostala své vlastní, šité na míru, připravené nejen se značnou dávkou psychotické kreativity, ale i s maximálním smyslem pro účelnost. Pouto vždy neomylně míří na nejsilnější stránky daného národa a buď jim nastaví do cesty neprůchodné barikády, anebo je samotné zrudně překroučí, promění ve směšné karikatury sebe samých. S Poutem žádná civilizace nedosáhla kosmických měřítek, většinou ani zvláště výrazného technického pokroku. Účelu bylo dosaženo stoprocentně.

Tolik oficiální verze, která ovšem dodnes není pořádně dotvořená a vlastně ani podložená víc než většina laických spekulací. Ve skutečnosti například vůbec nevíme, proč Poutači vynechali Zemi – říká se, že naše kultura je příliš mladá, že v době svého největšího rozkvětu v nás zkrátka neviděli hrozbu, jenže všichni tušíme, že taková vysvětlení jsou děravá jako cedník. Prostě nemáme lepší, to je celé. Nebo taková, co by se nám víc zamlouvala. Kdybychom připustili, že ti pradávni inženýři si jen hráli, že jim nešlo o víc než o bohapustou zábavu a že my v jejich krutém divadle ztvárnujeme nějakou mimořádně trapnou roli... Kdo z nás by si to připouštěl rád?

„Stát!“ Oscar, kráčející vpředu, se zarazil, udělal čelem vzad a oba jeho společníci kupodivu na syknutí bez odporu zareagovali. „Blížíme se do centra, tudy bysme neměli jít pohromadě. Je tu až moc lidí a

jestli už rozeslali náš popis...“

„Takže co?“ Lucas netrpělivě přešlápl. „Každý sólo a spicha dáme na druhé straně města?“

„Tak nějak. Chvilíčku tady vydržte, zaskočím obhlédnout situaci aspoň tady na bulváru. A možná ještě něco přikoupit, moc jsme toho s sebou nepobrali. Za půl hodinky jsem zpátky, zatím si aspoň zalezte tady do parku.“

Než se odvážil vystrčit nos na prosvětlenou třídu, několikrát se ze stínů rozhlédl oběma směry. Vcelku zbytečně, kdokoli po nich půjde, musel by být pořádný hlupák, aby cíhal na hlavní třídě, když měl dost času dostat je v liduprázdných průchodech – ale na útěku není opatrnosti nikdy nazbyt. Po chodníku už kráčel vyrovnaně, bez zábran, pečlivě napodoboval chůzi domorodců, s uspokojením sledoval jejich lhostejné oči přibité k výkladům, jak už to uprostřed velkoměst bývá, a netrpělivě mezi nimi vyhlížel ten svůj.

Támhle. Modrý vývěsní štít s obrázkem mostu, žádného moderního prefabrikátu, ale hezky kamenného, s klenutými pilíři, takového, jaké se tu stavěly před příchodem pozemšťanů. Nic jiného, žádný nápis, žádné jméno, tolik pohoršování už si slušný majitel nedovolí, i tak si od spoluobčanů jistě vytrpí dost. Trojice postav s modrými vlasy a modrými košilemi ozdobenými stejným emblémem. Chodci odvracející tváře, nijak zvlášť znechuceně, spíš jen tak symbolicky. Rebelie k mládí patří – a koneckonců na Aknabalů jsou vlastně mladí všichni.

S trochu předstíranou ležérností vstoupil Oscar dovnitř, prokličkoval mezi hrstkou dalších modrovlasatců a zarazil se až o pult,

přímo před prodavačem. I ten měl azurové tričko s logem, jen hlavu si nechal ostříhat alibisticky dohola. Tím líp, nebude si tolik vyskakovat.

„Copak, strejdo, zabloudil jsi?“ Skupinka za jeho zády se tiše zasmála, stále ještě přátelsky.

„Hele...“ Oscar významně ztišil hlas. „Jde po mně pár Čepeláků a jeden Šelmoun. Nevím, co jsem jim udělal, ale fakt mě nemají rádi. Mám to za týden, nestojím na poslední chvíli o problémy. Jenom proto jsem musel zrušit ohoz. Jasný?“

„Aha, pán je ostřej...“ Prodavač se zamračil, smích a šuškáni vyšuměly jako bublinky z minerálky. „Komplet výbavu, předpokládám...“

„Jo. Pro mě a dva kámoše. Dneska ti rozjedu kšefty...“

Sbalil oblečení do přikoupené tašky i s obuví a barvou na vlasy, zaplatil a bez dalších řečí vyrazil k východu.

„Jo, kde to máte?“ houkl za ním ještě holohlavý. „Přišel bych se mrknout...“

„To se *fakt* musíš ptát? Patříš vůbec k našim, chlape?“ Oscar zakroutil hlavou, výsměšně chrochtl a rychle za sebou zvenčí přibouchl dveře.

Raději ještě kousek popoběhl, aby nechal krámeček dost daleko za sebou, teprve o dva bloky dál si dovolil zastavit, aby setřel pot z čela. Jen klid, hochu, zvykej si. A uč se. Tohle je tvá nová realita, aspoň dokud nevymyslíte něco chytřejšího, nějakou smysluplnější cestu dál. Tak, teď přikoupit pár konzerv, mouku, vodu, kdopak ví, kudy se budeme motat a jak dlouho budeme muset vydržet, než nás...

Když se svět kolem zbarvil doruda, chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že se nepolekal jen on. Celá ulice změnila rytmus pohybu, kroky se zastavily, šum unavených hlasů prořízly první výkřiky. Oscar chvíli zmateně pomrkal, těkal očima po nejbližším úkrytu, než ho napadlo alespoň se podívat směrem, kam už mířily oči všech ostatních.

Ne, tohle nemohl být letoun jejich pronásledovatelů. Pokud na ně tedy bezpečnostní složky nenasadily něco, co dodneška neviděl – a za ty dva roky mimo Zemi toho viděl dost. Vlastně ani nedokázal poznat, jestli to letoun vůbec je. Na pohled to vypadalo spíš jako karmínově zářící míč, obří kulový blesk protkaný sítí jasnějších bílých žil a tenčích oranžových vláken. Přimhouřil oči, zaostřil zrak, aby se pokusil na tělese objevit něco povědomého, stopy kovových součástí nebo aspoň siluetu létajícího stroje, jakéhokoli – ale buď ji vůbec nemělo, nebo ji ohňostroj kolem skryl až příliš dokonale.

Zatímco lovil v paměti vědomosti o aknabalských přírodních jevech, pátral mezi nimi po čemkoli, co z rodné planety nezná, přesunula se koule o pár ulic doprava, tiše a poklidně jako list ve větru – a pak se dvě žíly z jejího povrchu odpoutaly a natáhly se dolů, jako blesky nebo chapadla zrůdného kalmara. Rychlý švih, ne delší než dvě, tři vteřiny, následovalo ještě krátké zsršení a klubko se ztratilo v mracích, jako by našlo, co hledalo, a nemělo důvod tu dál ztrácet čas. O pár okamžiků později pohasly i poslední stopy jeho přívritu a město se začalo pomalu vracet do nálady všedního večera.

Oscar zavrtěl hlavou. Divné, moc divné. Zítra si o tom určitě přečtou v novinách, dost možná hned vedle zprávy o tragédii v ústavu. Třeba nějaký odborník dokáže i vysvětlit, o co šlo. Teď není

čas to řešit. Musí pro to jídlo - a Romine by mohl koupit...

Romina!

Zběžně se zorientoval ve svém současném postavení - a když mu došlo, že ta zářivá příšernost čmouchala právě v místech, kam poslal svou ženu a přítele, vyschlo mu v krku. Ve vteřině zapomněl na všechno, co si ještě přál vyřídit, a jako smyslů zbavený se rozběhl zpátky k parčíku.

Vypadal přesně tak, jak má maličký předměstský park v tuhle denní dobu vypadat; šumění stromů a keřů bylo tím nejhlasitějším a v zásadě jediným zvukem, v trávě a záhonech květin šustila ocelově lesklá šupinatá stvoření, místní obdoba krys - a občas také skuteční pozemští hlodavci zavlečení na lodích nebo dost možná i záměrně vysazovaní dychtivými xenofily. Na pěšinách a lavičkách mohli ještě před malou chvílí přebývat bezdomovci, nekalé živly, zoufalci, teď se však slehla zem i po tom nejkurážnějším z nich. Vzali do zajecích - v tom lepším případě.

Buď jak buď, nezůstal tu nikdo.

„Hej!“ Nechtěl volat pozemská jména, v uličkách kolem už mohl číhat kdokoli, a tak jen doufal, že sám hlas bude dostatečným vodítkem, že ho poznají.

„Hej!“ zkusil to znovu, prolézal houštiny, metr po metru, třeba se prostě schovali, před koulí, před policií, před nějakými dotěrnými grázlíky, před čímkoli, sakra, tak už neblázněte, vy dva, a vylezte, copak máme na tohle čas...?

„Hej...“ Potřetí to už jen zašeptal, sám k sobě a k všudypřítomnému Bohu, který dost možná vůbec neexistuje a

pokud ano, docela jistě nedělá zázraky, ale tentokrát, projednou, by snad mohl...

Pak se sesypal na lavičku, složil dlaně do klína a zabodl tupý pohled do kmene nejbližšího stromu.

Co se to vlastně stalo? Jak? Proč? Před pár hodinami se dobře navečeřel, v měkké posteli pomiloval svou krásnou a hodnou ženu. A to nejhorší, co mu před usnutím vířilo hlavou, byla obava, aby jeho pokusné subjekty nedostaly depresivní záchvat a nezbrzdilo mu to na pár let vědeckou kariéru. A najednou sedí v otrhaných hadrech na lavičce, bez domova, bez manželky, bez přátel, hledaný vrah, psanec se zákonem v patách - a jaké cesty mu zbývají? Jen tyhle zaplivané uličky městské periférie, kam by se ještě včera bál strčit špičku nosu.

Nebyl zvyklý nemít plán, nemít vyhlídku. Nebyl zvyklý na život bez cest.

Zdvihl zrak, rozhlédl se kolem. Ve směru, kudy chtěli pokračovat v úniku, vedly celkem tři. Takže ta vpravo. Anebo...

Ne, ne. Vpravo. A dost.

Vstal, zaťal zuby a s vědomím, že možná právě překračuje nejhlubší mezní čáru svého života, vykročil do chladné tmy...

2.

Tarun dosedl s výsadkovým člunem na střechu jednoho z výškových domů, poblíž shluku antén, kde se jeho stroj opticky téměř ztrácel – není třeba budít zbytečnou pozornost, ještě ne. Počkal, až se skořepina přestane houpat na odpružených nohách, odklopil kabinu a zhluboka se nadechl studeného vzduchu. Co Aknabal leze Zemi do zadku, stačili si ho tady už slušně zasvinit, ale nic naplat, planeta je zkrátka planeta – s tou sterilní, tisíckrát recyklovanou melasou, co dýchá na lodi, se to vůbec nedá srovnávat.

Na most měl odtud nádherný výhled, viděl a slyšel úplně všechno, skoro jako by stál přímo na něm. Skoro – protože dnešního rána patřilo tohle velebné místo někomu docela jinému.

Bylo jich celkem deset – stáli ve vyrovnané řadě na samém okraji zábradlí, drželi se za ruce, hrdě se usmívali na propast u svých nohou. Namodro obarvené vlasy jim vlály do všech stran stejně jako volné košile téže barvy. Modrá byla i záplava fátorů a vlajek halících most od jednoho konce údolí na druhý, od základových patek až po nejvyšší bod oblouku nahoře.

Domorodí strážci pořádku jen otráveně vartovali opodál, nic nezákonného se tu prozatím nedělo. Jasně, spořádání občani si tyhle slavnostní chvíle odbyvají pěkně doma, v těch svých bunkrech bez oken, v kruhu milující rodiny, když tedy vůbec stačili nějakou dát dohromady, a tak dál. Jenže exhibicionismus v mezích slušnosti se zkrátka postihnout nedá. A tahle chvíle má v životě každého

Aknabalce až příliš velký význam, než aby někdo měl právo mu diktovat, jak si ji má zařídit.

„Život je příběh,“ začal deklamovat další modrovlasý z vyvýšeného pódia poskládaného narychlo z dřevěných dílců přímo uprostřed vozovky. „A každý příběh má svůj řád.“

„Tak tomu je!“ houklo sborem deset hrdel u okraje.

„Má svůj počátek, svůj vrchol i svůj konec!“

„Tak tomu je!“

„A jako umělec ví, kdy a jak ukončit divadelní hru, i my musíme pevně svírat v rukou okamžik svého konce. Jinak se příběh našeho života změní v chaos a ztratí krásu!“

„Tak tomu je!“

Tarun se za ovládacím pultem tiše ušklíbl. No jistě, okecejte si to. Na každé planetě si svoje Pouto umějí náležitě zdůvodnit – a že jsou mezi nimi i bizarnější a šílenější kousky než program spáchat ve třiceti letech sebevraždu. Žijte si blaze se svými hendikepy, milujte svoje svázané ruce – jenom tak se můžou darebáci jako já mít dobře.

„Dnes se tu uzavírá desítka příběhů spojených v jedno. Uzavírá se, abychom si mohli jejich kouzlo, ničím nezkalené, připomínat dál. Abychom mohli ve svých myslích znovu a znovu usedat do hlediště, vychutnávat si deset úžasných divadelních kousků a znovu a znovu odcházet povznesení a obohacení. Můžeme začít?“

„Jsme připraveni!“ zaburácelo desetihlasé unisono. Nikdo z nich docela jistě nelhal.

„Tedy začněme. Deset... devět... osm...“ Řada na zábradlí se pomalu nakláněla do rituálního předskokového postoje, Tarun znovu

zatáhl bublinu nad svou hlavou a přichystal se taky. Odpočet, bože můj, jako kdyby tu odpalovali střelu na nepřátelské město někde na druhém konci světa... A přitom jediné nepřátele mají tady, přímo pod nosem, schované po těch pár koutech, co se nikdo nenamáhá hlídat – a lepší způsob, jak jim usnadnit práci, už snad ani vymyslet nemohli, pitomci.

„...jedna... nula! Sbohem!“

Skupinka se odrazila a skočila, jednomyslně a bez zaváhání, jako perfektně vycvičená a perfektně vymytá vojenská jednotka – a jen o vteřinu později z okna jednoho domu v těsné blízkosti mostu vyšlehlo dlouhé energetické vlákno, roztáhlo se v širokou síť a hladce zachytilo všech deset padajících.

Čumilové, ať už sami patřili ke klanu Skokanů nebo ne, zděšeně vykřikli, podobné věci se tu nejspíš zase až tak běžně neděly. Nikdo se nezmohl na pohyb, snad ani na mrknutí, když past měkce dosedla na chodník dole a zůstala tam i se svými nezraněnými, zmítajícími se oběťmi jako velikánský pytel odpadků. Hned vzápětí se z průchodu vyřítil půltucet dalších postaviček s obarvenými vlasy, tentokrát zeleně, a se symbolem chemické baňky na zelených halenách a odtáhl kořist do letounu, který se tam objevil kdovíodkud, dost možná vyrostl přímo z betonu.

„Jedaři!“ vykřikl konečně někdo, snad přítel zajatců, snad některý z policajtů, a vychrlil vodopád nadávek, ty už ovšem rychle zanikly v houkání rozbíhajících se sirén. Policejní stroje – panebože, těch tu teda je! – se zdvihly z ulic a pustily se do pronásledování jako smečka loveckých psů. Ať už veřejnost smýšlela o klanech a jejich věčném

hašteření jakkoli, takováhle neúcta pobouří každého. I zákon pamatuje na zneuctění vrcholné životní chvíle každého Aknabalce a má pro ně jen ty nejpřísnější tresty - určitě nejmíň tři roky prodloužení života nad třicítku.

Tarun zaťal pěsti na ovládacích pákách. Jedem!

Navedl člun za policisty, dost daleko, aby ho v zápalu akce nezpозorovali, a dost blízko, aby on sám neztratil je, zapnul autopilota a přimhouřil oči. Teď se musí soustředit - i když, pokud jde o tyhle křupany, zase až tolik námahy potřeba nebude. Jejich prostomyslný vnitřní svět se mu dral do hlavy sám.

V těch svých nadsameckých krunýřích a s mozky narvanými testosteronem jste zranitelní jako malé děti. Já vím, v pěstním souboji by mě kdokoli z vás roznesl na kopytech, s nožem ani s pistolí bych proti vám neobstál jedinou vteřinu - jenže dnes budeme bojovat docela jinými zbraněmi.

Už po prvním průniku do mysli se těsně sevřená formace letounů rozklížila, několik krajních se odklonilo ze směru a jen tak tak se vyhnulo kolizi se střechami domů. Tarun se pokusil představit si, co se asi právě děje v jejich kokpitech. Pomalu blednoucí tváře, třas v pažích, krůpěje na čelech a další v očích, bože můj, co je to za divnou kapalinu, to jsme ještě nezažili, dávali jsme si sakra pozor, abysme nezažili... Zatraceně, **tohle** už je přece vyřešený, uzavřený případ, nemohli jsme za to, měli jsme zkrátka den blbec... Kruci, **tohle** by přece nezvládl nikdo, každý by tam selhal... Jo, dobře, **tohle** nám fakt nevyšlo, vyměkli jsme, no a co, nic zvláštního se nestalo, nikdo se to nemusí dozvědět... Ne, **tohle** fakt ne, říkám ne, ne, ne... !

Pak se přímo uprostřed dva z nich srazily, jeden se s ulomeným křídlem zřítíl do ulic, druhý vypnul sirénu a pokusil se o nouzové přistání, které se nakonec nijak zásadně nelišilo od havárie jeho kolegy. Zbylé stroje se ještě chvíli kolébavě hnaly za uprchlíky, jeden po druhém však odpadaly a mizely v uličkách, v parčících a na odlehlých parkovištích.

Jakmile to vzdal poslední, přiblížil se Tarun k prchajícímu stroji. Pilot na jeho manévr nijak nereagoval, zřejmě měl v tuhle chvíli docela jiné zájmy, jako ostatně asi celá posádka. Bez dalších incidentů se prohnali nad zbytkem centra i nad noblesnějšími a zachovalejšími částmi periférie, teprve na samém okraji civilizace, kde poslední domky zvolna přecházely v pásy polí a remízků, letoun zastavil u starého opuštěného velkoskladu a dosedl před jeho vraty.

Tarun počkal, až zelenohlavci vylezou ven a se sítí uloženou na magnetickém polštáři vyrazí ke vchodu, teprve pak začal přistávat sám. Tentokrát s plnou parádou, s motory rozeřvanými, výstražnými světly blikajícími jako barevná hudba a několika drobnými kličkami, stejně efektními jako zbytečnými. Zůstali civět s otevřenými hubami, přesně jak si přál; respekt z přibližovadla pozemské konstrukce - i když vypadalo na pohled trochu zastarale - čísel z každého póru jejich upocené kůže.

O co víc úcty ovšem projevíli člunu, o to hůř protáhli ksichy, když z něj vystoupil on.

„Převařenec...“ Nejbližší Jedař si okázale uplivil. „To je Převařenec, že jo? No to snad ne...“

„Právě jsem vám zachránil zadky, panstvo. Možná by to stálo za

špetku úcty, ne?“

„Blbej Převařenec.“ Tohle se ozvalo ze sítě. Nic jiného se ani čekat nedalo, jsou věci, na kterých se zázračně shodnou všichni hejskové Aknabalu, ať už plánují připravit se o kejhák jakkoli. Třeba na tom, že koho nemá rád Velký táta Pozemšťan, toho je v módě nenávidět taky.

„A co takhle kdybych měl nabídku pro vašeho šéfa? Moc zajímavou nabídku... Zavedli byste mě k němu?“

„Šéf se nebaví s Převařencema. Táhni, odkud jsi přišel, zrůdičko!“

„No jak myslíte. Já vám to chtěl ušetřit...“ Tarun pokrčil rameny, usedl na okraj nákladové rampy a napojil se.

První padl ten, co ho urazil – schoulil se na zemi jako zpohlavkované děcko, chvíli civěl do prázdna a žmoulal si bradu a nakonec se hlasitě rozbřečel. Nikdo se mu však nestihl začít posmívat, naopak, jeho vlastní pláč se během pár vteřin utopil v nářku ostatních, zapadl v přívalech zeleného i modrého zoufalství. Odněkud zavanul pach čerstvých exkrementů.

„Tak jak, vy drsnáci? Splníte mi mé skromné přání, nebo mám přejít na další kolo?“

„Prosímtě, pojd'...“ Jediný ze zelenáčů, který se ještě držel na nohou, pokynul hlavou ke dveřím, nadechl se, jako by chtěl něco dodat, nakonec ale jen klapl pusou naprázdno a vytáhl kódovací kartu...

X

Špinavá chodba osvětlená jen drobnými zamřížovanými okénky u stropu se táhla desítky metrů na obě strany a spolu s ní i řada kobek oddělených jen tenkými dřevěnými přepážkami. Mrňavé místnůstky, každá pro jediného obyvatele, jediného nepřítel. Skoro všechny už byly obsazené; modří Skokani, rudí Čepeláci, žlutí Šelmouni, stříbrní Kulkaři a další, všichni tu seděli svorně pospolu jako ovce v jednom stádu, připoutaní ke stěnám a ke kálecím mísám ztráceli své barvy, měnili se v homogenní směs šedivých, páchnoucích lidských trosek. Většina z nich si nestěžovala, nekřičela, když jim chlapci cpali do tlam zkažené jídlo z popelnic od supermarketů, ani když vyváželi jejich fekálie. Většina z nich, napumpovaná pečlivě vyváženou paletou drog, nevěděla o světě.

Nestávalo se často, aby chemie selhala a účinky odezněly dřív, než mohla být po ruce nová dávka. Pro Kembanise stále ještě každý podobný okamžik představoval malý svátek.

„Pusť mě, slyšíš?! Pusť mě k mému noži!“ Svalnatý pořez s vlasy barvy krve sebou zazmítal, až se mísa pod ním povážlivě naklonila, a vycenil silné, dlouhým zanedbáváním zežloutlé zuby. K Čepelákům se vždycky dávali ti nejdivočejší a nejbojovnější – zvolit a připravit takovýhle druh skonu nejenže vyžaduje špetku tělesné zdatnosti, ale především příjemně zavání slávou pozemšťanských legend, hrdých válečníků s pádnou rukou a přísným kodexem cti.

Kembanis se na zajatce mile usmál. Právě proto lovím nejradši vás. Nikdo jiný nepotěší mé srdce víc, když přede mnou sedí vyzáblý hlady, nahatý a přivázaný k nočníku. „Tvoje kudla je v pořádku, žádný strach. Mám ji *taky* pověšenou na správném místě jako

trofej...“

„Naši si mě najdou, ty hajzle!“ Chuchvalec slin prolétl mříží a s přesností vojenského projektilu přistál Kembanisovi uprostřed čela. Jen smrad z úst dolétl dál. „Jestli mě okamžitě nenecháš skonat, přijdou si pro tebe a za každý můj rok nad třicítku ti prodlouží život o deset!“

„A jakpak, co? Oblbováky umíme správně jenom my. A bez nich nás neuhlídáte a nedoplatíte se za žrádlo. Tvoji psi to dobře vědí.“

Kembanis převzal od jednoho z hochů injektor, obřadně ho vpíchl Čepelákovi do pravé paže a ten po další půlminutě běsnění pomalu ochabl. Kdepak, příteli, ty odtud jen tak nepůjdeš. Znáš pravidla tohotohle místa – teprve až bude na pohled zřejmé, že je ti dávno přes třicet, vyvezeme tě ven, nejdřív vystavíme ve městě a pak vrátíme tvému klanu, ať si s tebou třeba...

Tati, já neumřu tak brzo, já tady budu do sta!

Škulbl sebou, jako by dostal ránu bičem. Sakra, co má tohle znamenat, začíná mu snad strašit ve věži? Slyšel to úplně jasně, každé slovo! Svůj vlastní hlas z doby, kdy mu bylo pět let, mluvíval takhle často – mami, tati, co kdybysme tu byli dýl než do třiceti? Vždyť můžeme žít ještě dvakrát tak dlouho, a třeba bysme za tu dobu našli nějaký lék a byli bysme tu i potom... V pěti letech ho za takové řeči hladili po vlasech a smáli se, i když někdy trochu křečovitě, to když byli na návštěvě u rodinných přátel. Když mu bylo osm, přestali se smát a začali ho pohlavkovat. Ve dvanácti ho poslali k psychiatrovi.

Tedy, poslal ho tam jen starší brácha, rodiče už byli pochopitelně pryč, odešli do zahradního domku bez oken a ven je vynesli na

zahalených nosítkách, dva hnijící špalky masa, nové přírůstky na skládku za městem. Probrečel tehdy půl dne, brácha ho seřezal jak koně a psychiatr, suchý chlapík jen dva, tři roky před vlastním skonem, mu potom vysvětlil, že trápit se pro takovéhle věci není správné. Dlouho mu líčil, že nemá myslet na skládku ani na svůj stesk, ale na tátův a mámin příběh, na dvě krásné knížky, které teprve teď byly dopsány. Přesvědčoval ho, že rodiče neztratil, že až dnešního dne je doopravdy získal, a když to nepomohlo, předeepsal mu kupu prášků. A následně pracovní terapii. Stejně je na čase, aby kluk začal dělat, naučí se zacházet s pozemšťanskými stroji, přijde na jiné myšlenky, za pár let založí rodinu a pak snad dospěje – jinak vážně nevím...

Kembanis se chytil za hlavu, zavřel oči a rozkřičel se. Zatraceně, co ještě chcete? Dospěl jsem, chystám se na skon, chystám na něj dokonce i jiné! Jsem Jedař, protože otrávit se, to bolí ze všeho nejmíň – to je snad v pořádku, o bolest přece nejde, ne? Už jsem normální, nechte mě na pokoji, slyšíte?! Jo, spouště lidí to taky kazím, ale to vážně dělám, jenom abych všem ukázal, jak je hnusný žít přes limit, nic jinýho za tím není, přísahám, já...!

A najednou bylo všechno pryč. Hlasy, vidiny, třas, drtivý tlak v lebce... Zůstaly jen strnulé pohledy hochů, těkající mezi ním a hnědovlasým Pozemšťanem s tetováním uprostřed čela, znakem, jaký nosí jen...

„Ty... svině převařená, tak tos byl ty?!“

Vetřelec tiše kývl, nezdálo se, že by byl kdovíjak vyveden z míry.

„Kdo ho sem pustil, šmejda? Vyhodte ho! Nevidíte, že mě chce zničit?“

„Drahý příteli, až tě budu chtít zničit, už se z toho humusu, co tady máte, nezvedneš. Naděláš si až do fuseklí a budeš si přát, aby ti mozek radši vystříkl ušima. Tohle ber jako nevinnou reklamní ukázkou mé nabídky.“ Cizák přelétl očima nejbližší kobky, zhnusení se ani příliš nesnažil skrývat. „Příště to bude horší a může se to stát jim. Smyčkářům, Čepelákům, Žíznivcům, na koho si ukážeteš...“

„Přišel jsi za kšeftem, Převařence?“

„Tak hele...“ Muž přimhouřil oči, naklonil se blíž a Kembanis proti své vůli poodlehl o dva metry nazpátek. „Předně: já ti taky neříkám vymaštěnej bezmozek, co myslí jen na vlastní funus. Jmenuju se Tarun Ritt a byl bych docela rád, kdybys to vzal na vědomí.“

„Dobře, dobře... Tarune Ritte.“ Vůdce Jedařů se pokusil posbírat poslední zbytky rozbité hrdosti. „Musím uznat, že tvoje síla je... ehm, velmi působivá. Co budeš chtít na oplátku od nás?“

Přivandrovalec vytáhl z kapsy srolované noviny, rozvinul je a nastavil titulní stránku tak, aby na ni dobře viděli všichni přítomní. **PATNÁCT MRTVÝCH V POZEMSKÉM VÝZKUMNÉM ÚSTAVU, VRAZI STÁLE NA ÚTĚKU**, hlásal jasně červený nadpis doplněný fotografiemi několika rozesmátých lidí, jistě z dob, kdy ještě ani netušili, co je jednoho krásného dne čeká. „Někoho z nich jste viděli?“

Kembanis zavrtěl hlavou. „Proč by se měli ukazovat právě u nás?“

„Protože jste macaráti zalezlí do brlohů a nikdo normální se s vámi nebaví. Kam bys šel ty, kdyby ses potřeboval hodně rychle schovat?“ Tarun vrátil svitek do záhradří, jemně a opatrně jako kdovíjak cenný poklad. „Tak kdyby se tu ukázali anebo když na ně kápnete někde

u jiných pošahanců – jak koukám, máte čilé styky se všemi klany – přivedete mi je. Živé, zdravé a naladěné tak, aby mě dokázali brát za kamaráda. To je všechno, co chci.“

„Na co je potřebuješ?“

„Do toho je ti starou belu. Odveď svoji práci a já odvedu tu svou.“

„Samozřejmě. To je fér.“ Kembanis se rozpačitě ušklíbl. „Ehm... když jsme u toho, odpoledne se chystáme na Čepeláky, pár jich bude mít obřad odchodu na Východním náměstí. Předpokládám, že v zájmu nás obou budeš chtít jít s námi...“

„Přirozeně. Skočím si do člunu trochu rozčesat zelenou paruku. Někdo mi zatím přeperte tričko, nechcete, abych vám dělal ostudu, ne? A houkněte na mě, až budete vyrážet. Čekat tu s váma nebudu, nechci chytit svrab a neštovice...“

Převařencova silueta se několik dlouhých okamžiků sunula chodbou, pomalu a majestátně jako vlajkový křížník přístavem, pak ztmavla v obdélníku dveří a zmizela. Několik vězňů se vřískavě zasmálo a Kembanisovi poprvé za celou dobu blesklo hlavou, jestli tahle báječná nová zbraň vůbec stojí za to...

X

Když už začínal ztrácet naději a zvažoval, jestli tuhle velkou šanci nakonec nebude muset pustit, Tarun se konečně dočkal.

Povaloval se právě na lehátku před člunem, odpočíval po další jedařské výpravě, hodnotil vlastní vyhlídky. Zítra, nejpozději pozítří se musí vrátit na loď a vypadnout, to je jasné. Fámy se rozšíří rychle,

nakonec dorazí i k pozemským poldům a ti se rychle domáknou, kdo jim řadí v revíru. Krom toho, „vrazi“ z ústavu – při myšlence na ten titulek se ani teď neubráníl úsměvu – se sami budou snažit zmizet z Aknabalu hodně daleko, pokud jim to aspoň trochu pálí, a tuhle zelení kamarádi si taky musejí dát na čas pohov s těmi svými nesmysly, jinak se dočkají krušných odvet ostatních klanů, pokud ne rovnou masové razie spojených sil.

Znovu si promítl před očima všechno, čím tu za posledních pár dní prošel, únosy, pouliční bitky, sténající skupinky všech možných barev, zelenáče výskající radostí jak malé děti... Zatraceně, proč? Na co jsou ti pitomci vlastně tak hrdí? Že zhebnou jinak než ostatní pitomci? Nakonec je stejně za městem naházejí do jedné díry, na jedinou haldu předčasně mrtvých blbů... Kdyby se aspoň těšili na něco, co přijde potom. Jenže Aknabalci nemají bohy, aspoň ne takové, co by je odváděli do lepších světů nebo vraceli zpátky do toho jejich. Mají jen prázdný konec, nicotu, a skáčou do ní po hlavě dřív, než musejí, protože...

Protože se to tak prostě dělá. A vždycky dělalo. Pane bože...

Pouta jsou hnůj. Jistě, zlatý, ale pořád hnůj...

Od vrat skladiště se zničehonic ozvalo hlasité bouchnutí, mnohem silnější, než když někdo prostě jen vejde a pokojně za sebou zavře. Tarun se nadzdvihl, našpicoval uši – a když uvnitř zazněl tlumený výkřik, byl už v plném poklusu. On sám i jeho mozek.

Našel je hned na kraji chodby, leželi vedle sebe na zemi jako dva pytle slizu – bolestí zkroucený Jedař s kůží zelenou málem jako jeho košile, nemohlo být nejmenších pochyb, co se mu stalo, a vedle něj

plačící modrovlasý mladíček. Nevypadal ještě ani na dvacet a už takový neřád...

Tarun se natáhl, vytrhl mu z bezbranné dlaně připravenou šipku, další tucet nahmatal hned, jakmile klukovi prohrábl první kapsu. „Tys ho otrávil, ty šmejde,“ procedil mezi zuby, neubránil se ale, aby mu v hlase nezazněla radost. Stopa, tohle je první opravdová stopa!

Kluk rozpačitě zamrkal, zřejmě hned nevěděl, co si má myslet. „Pane, já chtěl jen osvobodit své lidi, tajně, nikomu bych neublížil, kdyby...“

„Pro mě za mě, to je váš problém. Ale otrávilš ho.“ Tarun se otočil k jednomu ze zelených, kteří se už začali k místu incidentu sbíhat. „Používali na vás někdy Skokani otrávené zbraně?“

„Skokani?“ Jedař se opovržlivě uchechl. „Ti by nesmíchali ani vodu se sirupem. Leda tak padat ze střech, to umějí...“

„No vidíš...“ Tarun popadl chlapce za límec a nepříliš šetrně ho postavil na nohy. „Tak mluv: odkud máš tyhle hračky?“

„Ehé... něco jsme se prostě naučili, vychází spousta knížek o...“

„Kecy! Na to jste moc slepí, abyste měli chuť učit se něco, co patří nepřátelskému klanu... Pravdu, ale honem!“

„Taky k nám přišlo pár kluků, co dřív byli u Jedařů, znají to tu a znají chemii. Tohle měla být tajná akce, tak proč si nepomoct i věcmi, které...“

„Parchante prolhaná!“ Tarun mrštil mladíkem proti stěně – strach, že by mohl mluvit pravdu, že se poslední vyhlídka na úspěch změnila v nějakou hloupou souhru náhod, ho rozzuřil k nepřičetnosti. Chvilí zhluboka dýchal, aby se zklidnil – ten spratek už mu stejně nikam

nepláchně – pak znovu vytáhl deník s fotografiemi vědců. „Podívej se na ně. Je u vás někdo z nich?“

„No, já nevím, já jsem moc mladý, aby mi něco říkali...“

„Sakra, já nejsem polda, jestli jde o tohle.“ Tarun se pleskl do čela. „Co znamená tohle, to víš, vid’? Tak mladý zase nejsi. Převařence k poldům neberou, ani k tajným... Jsem pro ty chudáky cesta z pekel, poslední záchrana před zubatou a tu my na rozdíl od vás moc nemiluju... Je ti snad jasné, že u Skokanů stejně nezůstanou dlouho, ne?“

Modrovlasý se znovu rozvzlykal a pak, jako by pochopil, že další váhání už může všem jen uškodit, natáhl ruku a poklepal ukazovákem na jeden ze snímků, obrázek blondáka, kterému třícítka už musela klepat na dveře. „Tenhle... Nikdo jiný, přísahám!“

Doktor Benelli, genetik. Výborně. Jenom jeden, ale zato ten nejlepší. A koneckonců, čím méně lidí, tím víc na každého zbyde. „Tak jo. Půjdeme za ním. Po dobrém, jasné? Víš, co umím...“

Chlapec horlivě přikývl a Tarun se otočil k rozrůstajícímu se houfu kolem ochromeného Jedaře. Rychle vyhledal Kembanise, ztraceného v záplavě zelených uniforem jako stéblo uprostřed louky. „Šéfe, obětuješ mi dva Skokany, co to v hlavě ještě nemají moc pomotané? Však už jsem vám jich nalovil dost... Ať tohle chudáka doma moc nesejmou.“

Jedařský vůdce hlasitě vzdechl, pak střelil očima k ležícímu. „Tady Lytospel – zemře?“

„Kdepak, jen jsem ho... trochu zneškodnil, do zítřka bude v pořádku...“

„Takže žádný poctivý skon, jenom půlden zbytečné bolesti? Vy jste teda všiváci... Víš, co bys zasloužil? Žít nejmíň do padesáti!“
Kembanis si okázale odplivl. „Tak jenom proto, že si to přeje tady náš přítel... Ale jestli tu ještě někdy načapu jenom jeden z tvých modrých chlupů, už tě před roky navíc nezachrání nic, to si pamatuj!“

Otočil se a vyrazil k nejbližší cele, ve které mělo lejno připlácnuté ke stěně oblečeno modrou košili...

X

Oscar přelil nažloutlou směs ze skleněné nádobky do polní lahve, zazátkoval a odložil na kraj stolu. Tak, panstvo. Máte to připravené. A já si můžu zase na chvíli vydechnout a vrátit se k vlastním problémům.

Nebude se mi odcházet lehko, zvláště když si vzpomenu, kolik práce dalo se k vám vůbec dostat. Zkoušet tenhle dryják na sobě, celou noc se zmítat v horečkách, brr... Jenže jak jinak vás přesvědčit, že nejsem vyslanec vašich nepřátel? Jo, je to těžce vydřená důvěra, co jsem si u vás získal, a teď ji budu muset zahodit, nechat za zády. I vás. A dost možná, že i celý Aknabal.

Je to vůbec moudré, snažit se odcházet z planety? Co tím vlastně získá? I kdyby ho odtud pašeráci dokázali dostat, kam půjde? Na Zemi se ukázat nemůže, ani na jiném místě ovlivněném Pozemšťany, dokud se tohle celé alespoň trochu neuklidní. Bude se potulovat po zapadákověch na okraji známého prostoru, nejspíš i za ním, míchat čarodějné lektvary, vyučovat děti polobarbarských ras malé násobilce

a hygieně... Proč by tedy nemohl podobné věci dělat v nějaké odlehle končině Aknabalu? Ve tmě pod svícnem ho třeba budou čekat ze všech lokací nejmíň...

Nech toho, blázne! Dobře víš, že tady tě mají během několika týdnů, nanejvýš, i kdybys vylezl na nejvyšší horu, potopil se do nejhlubšího oceánského příkopu! V co doufáš, probůh? Věříš, že Romina s Lucasem jsou pořád někde tady? Jenom proto, že na jedné mizerné ulici kousek odtud jsi o ně přišel? Nikdo za těch pár dní nedokázal vysvětlit, co byla tamta... blýskající bestie zač, noviny se předhánějí v chrlení fantastických teorií, ale rozumné slůvko nepadlo ještě ani jediné! Jak můžeš vědět, že to vůbec přišlo odněkud z téhle planety? A že to na ní zůstalo?

Zavřel oči, složil tvář do dlaní. Ne, nevím to, vážně ne. Jenže tahle jediná úplně maličká a naprosto iracionální naděje je všechno, co mi zbylo. Život v troskách, hodnoty, které jsem budoval, jsou minulostí, jako by to celé patřilo někomu úplně jinému – a co bude zítra patřit mně? Žebrácká hůl, odpadky na okraji civilizace, strach z každého šustnutí – a když to jediné, co se mi ještě může vrátit, skončí někde nahoře mezi hvězdami... Jaký mi ještě zůstane důvod, abych tu byl? To už si pak můžu nasadit modrou paruku, vylézt tady s těmi na most a...

„Doktore!“ Do místnosti se vrátil jeden z mladších Skokanů, nedokázal si vybavit jeho jméno, ještě stále se mu s těmi švestkovými mundúry pletli. „Je tady...“

„Sss!“ Naklonil se k chlapci a zamračil se. „Říkal jsem už mockrát, ať mě neoslovujete mým jménem ani titulem. Pro vás jsem Ladd.

Jednoduché, krátké, dávno sis to mohl zapamatovat.“

„Promiňte... promiň, Ladde. Dělal jsem si legraci, no...“

„V pořádku. Ale dávej si na to pozor... Tak co se děje?“

„Shání se tu po tobě jeden přítel. A je to Převařenec... ehm, myslím, jak se to u vás... geneticky modifikovaný.“

Oscar se zarazil. „Nikdy jsem neměl přátele mezi takovými lidmi.“

„No, on spíš říkal, že je tvůj *nový* přítel. Když budeš chtít. A to že prý bys měl...“

Jasně. Nikdy ses nepřátelil s Převařenci, nebo aspoň od doby, co se stalo *neperspektivním* mít je v lásce. Před pár lety to bylo jiné, nadýmal ses hrdostí nad tím, co tví kolegové dokázali, těšil ses na novou generaci odborníků s uměle vylepšenými specifickými talenty... Jenže když se pak ukázalo, že jsou vylepšení až příliš, když veřejnost začala mít komplexy a odsoudila celý projekt k ztracení, tys byl zase na straně většiny. Vymýšlel sis tisíce důvodů, proč vyloučit mutanty z lidské společnosti, morálních, intelektuálních, pragmatických, bože, snad jsi všem těm hovadinám, co z tebe lezly, opravdu věřil. Jestli dnes aspoň jeden z nich stojí o to, mít tě za přítele, pak bys to opravdu přijmout měl. Možná splatíš hrst drobných z toho, co dlužíš... Nebo jestli chceš, ber to tak, že jako dva neperspektivní byste zkrátka měli držet pohromadě.

Pak mu hlavou probleskla jiná, ještě pochmurnější myšlenka a po zádech mu přešel mráz. „Poslyš, jak se sem dostal? Myslím... přiletěl v nějaké lodi?“

Skokan zavrtěl hlavou. „Kdepak, přišel pěšky. Od Jedařů, měli jsme ho za špeha, ale prý se už po městě celkem dost proflákl. Bylo by

hloupé dělat z něj vyzvědače...“

„Dobrá. Tak ho sem pošlete.“

O necelou minutu později se do místnosti vkolébal nepříliš nápadný muž s hnědými vlasy a charakteristickým cejchem částečně překrytým ofinou. Několikrát výmluvně střelil pohledem zleva doprava, od stěny ke stěně, na chvíli si přitiskl ukazovák na ústa a nakonec trhl hlavou ke dveřím, odkud právě přišel. Oscar pochopil gesto okamžitě, vyběhl na chodbu a zamířil ke schodišti do sklepa; sám nevěděl, jestli se má spíš radovat nebo děsit, jak rychle mu instinkty psance přecházejí do krve.

Nepochyboval, že alespoň jednu místnost jištěnou proti odposlechu má ve svém sídle každý klan – tady měla stěny ozdobené obrazem městské siluety na pozadí křiklavě azurového nebe. S důrazem na nejvyšší budovy, samozřejmě – každý mrakodrap, holovizní vysílač, most, dokonce i větší nákupní centra tu připomínaly předimenzované hrdé behemoty z ilustrací dětských knih.

„Hnus.“ Mutant teatrálně bouchl dveřmi. „No nic, aspoň že tak. Jsi tady opravdu sám, doktorku? Víc vás nezdrhlo?“

Oscar zaťal zuby. Najednou si byl stoprocentně jistý, že ho ten hajzl jen dráždí, vysmívá se mu, jako by mu už tak nezpůsobil bolesti a ponížení dost. „Kolik lidí bys chtěl? Milión?“

Muž překvapeně zamrkal. „Hele, nic ve zlém, ty jsi největší eso a to úplně stačí. Ale moje loď by vás pobrala klidně i víc...“

„Já vím. Ten tvůj kráp toho vůbec pobere dost, co?“

Mutant se znovu zatvářil nechápavě a zmateně, teď už i trochu

vyděšeně. Jen to na mě nehraj, mizero! Nevím ještě, pro jaký obor tě vyšlechtili, ale jestli to bylo něco humanitárního, pak je jasné, že jsi stokrát větší mistr přesvědčování, než kdy byl kdokoli z nás. Takže ti hned tak něco nezbaštím.

„Nevypadá náhodou jako červená koule a nesrší z ní...?“

„Jo ták. Ty mi chceš přišít tohle?“ Hnědovlasý se ulehčeně zasmál, perfektně sehrál, jak se teprve teď dostává do obrazu. „Jasně, já vím, četl jsem o tom. Byly toho plné všechny plátky. Mělo by mi asi lichotit, že mě považuješ za...“

„Tak dost, ty šmejde! Cos udělal s mojí ženou a kamarádem?!“

„Ach, bože...“ Mutant zavrtěl hlavou a chvíli si ztrápeně mnul oči, snad aby nemusel čelit jeho pohledu. „Hele, jestli ti to... tamto, jestli ti ta divná loď, nebo co to bylo, někoho sebrala, tak mě to vážně mrzí. A moc rád bych ti řekl něco jako: jasně, přiletěl jsem v ní, tvoji draží jsou u mě na palubě, daří se jim fajn a těší se na tebe... Třeba už jen proto, že bys pak měl větší chuť se se mnou dohodnout. Jenže ti to vážně říct nemůžu, protože v tom nejedu. A štve mě to. Jasný?“

„Jistě.“ Oscar si zahanbeně otřel čelo. Ano, tohle smysl dává. Aspoň prozatím. „Promiň. Chovám se jako pitomec.“

„To nic, doktůrku. Jsem zvyklý...“

„Tolik nám toho o vás navykládali, člověk neměl moc času si to přebrat... Dobrá. Co tě sem vlastně přivádí?“

„Chtěl bych, abysme byli přátelé. A partáci... Jo, já jsem Tarun - co bych to byl za kamaráda, kdybych se ani nepředstavil, vid'?" Muž s cejchem se požitkářsky opřel a založil si ruce za hlavou. „Nabízím ti azyl na své lodi - není to žádné extra žihadlo a už vůbec neumí sršet a

krást lidi na dálku, ale svoji práci odvede, za to ručím. A nikdo tě nebude na takovém místě hodně dlouho hledat.“

„Tak o tom nepochybuju...“ Neznělo to příliš nadšeně a Oscar se znovu zastyděl za vlastní hlas i mysl.

„Podívej, musíš pryč, z Aknabalu určitě, ale nejlíp vůbec z oblasti, kam Země strká prsty. Legální cestou to nezvládneš a kdyby i jo, zůstaneš navždycky izolovaný od své milované vědy, protože jak se někde tvůj čip napíchne na síť, končíš. Takže buď můžeš nadosmrtilít kanálama a svůj fenomenální talent nechat shnit, anebo letět se mnou a dělat dál, cos dělal doted'. Až na to, že já tě nesežeru, když se ti to občas vymkne.“

Oscar se usmál. „Tím se asi pomalu dostáváme k otázce, co za to, vid'?“

„Jen to, cos dělal dodneška.“ Tarun se naklonil o kousek blíž, jako by ani dokonale odstíněné místnosti plně nedůvěřoval. „Ten váš debakl na chvíli pošle výzkum Pout k ledu, myslím vládou požehnaný výzkum. Přitom už teď je tu spousta zájemců, co by rádi měli nad nějakou takovou hračkou moc, jen si představ, co by se s ní dalo počít. Když někdo dokáže izolovat genetické vzorce Pout a připravit z nich prostředek propojitelný s lidským organismem, uměli by to opravdu štědře ocenit...“

„Chceš, abych ti pomáhal vyrábět zbraně pro lupiče a teroristy?“

„Nejsi moc zdvořilý k zákazníkům, to tedy vážně ne. Naštěstí prodávat budu já...“ Tarun se znovu pohodlně rozvalil v křesle. „Ne každý, kdo stojí stranou, musí být hned lump – jsem Převařenec, snad mi věříš, že vím, o čem mluvím. Je spousta slušných lidiček, kterých

si tam nahoře prostě nikdo nevšimne, dokud nezačnou hrozit pěstmi. Taky z toho radost nemám, ale tak to prostě chodí...”

„A když ti zaplatí šílenec, co pak někde pro zábavu vyvraždí město plné nevinných?“

„Kamaráde, já nejsem policajt ani strážný anděl.“ Snědá ruka odhrnula vlasy z čela, aby bylo lépe vidět vypálený emblém – podle zanícených okrajů se zdálo, že s dezinfekcí ani s umrtvováním si při jeho tvorbě nikdo starosti nedělal. „Tady vidíš, co jsem. Tohle mi dali, prostě proto, že jsem v něčem lepší než oni. Žádná práce, žádný domov, žádné zázemí, přeživej si, jak umíš. No tak to dělám... A pokud jde o tebe – viděl ses, jak teď vypadáš? A srovnával jsi to s tou fotkou z novin?“

Oscar se nadechl k odpovědi, za nic na světě však nedokázal vypustit z úst slova, která by nezněla uboze a směšně.

„Udělal z tebe to samé, co jsem já, doktůrku, jestli sis toho ještě nestačil všimnout. Kvůli něčemu, cos možná ani nezavinil. Tak mi vysvětli, proč se ti pořád chce lízat nohy, co ti rozkopávají zadek do krve?“

„Copak tvoje zásady závisí jen na tom, kdo tě za ně plácá po rameni? Cos měl vlastně dělat za obor?“

„Psychologickou a sociální terapii.“ Tarunovi se zachvěl hlas, jen na kratičký okamžik, nešlo to však přeslechnout. No, hochu, zdá se, že jsem tě dostal. „Ale pak, když nás odepsali, jsem přišel na to, že to zvládnu i obráceně. Že váš vnitřní balast nemusím jen oslabovat a hojit, že ho můžu taky pořádně rozpumpovat. Někdy s tím zvládneš víc než s křížníkem plným kanónů.“

„Tak tos tedy své branži pomohl, opravdu...“

„Moje branže o žádnou pomoc nestojí a lidi taky ne. Nechtějí terapeuty, jen mazače medu kolem hub. A nechtějí opravdové vědce, ale panáky, co budou dobře vypadat před kamerami, protože při opravdovém výzkumu se dělají i chyby. Radši počkají, až špinavou práci odvedou nekalé živly, pak ji ukradnou a přijdou k hotovému. Chceš být průkopníkem genetiky? Pojd' tam, kde jím opravdu budeš.“

„Já jsem žádnou chybu neudělal.“ Oscar se zamračil; teď jsi vypekl zase ty mě. Vážně toužím po průkopnictví? Vždycky jsem to tvrdil, ono se to od nás tak nějak čekalo, a nejspíš jsem tomu i sám věřil – a proč by taky ne? Svět otitulovaných panáků se na mě hezky usmíval, oblažoval mě cenami a pochvalnými články a život si pokojně plynul... Ne, já nestojím o plácání po rameni, jen o bezpečný, sterilní inkubátor – ale je v tom vlastně nějaký rozdíl?

„Já ti věřím, doktoru... Jenže než ti uvěří i ostatní, může to chvíli trvat. A mezitím by sis měl udržet hlavu na krku, taky kontakt se svojí vědou a pokud možno i...“ Tarun se zarazil uprostřed věty, chvíli naprázdno zíral do stěny, jako by jeho mysl bloudila úplně jinde, pak vyskočil a vrhl se ke dveřím. „Něco se venku děje. Honem!“

Zvukotěsný kovový plát otevřel jen vteřinku předtím, než ho mohl z druhé strany rozrazit zadýchaný upocený Skokan. „Pojďte, pánové... Pojďte se mnou... To je klika, že vás tu máme, vážně klika...“

„Co se stalo?“ Oscar se ještě nezvedl od stolu, ale už teď ho začala přemáhat slabost v kolenou.

„Je to zlé, kamarádi, moc zlé. Vrátily se Šedé Pláště!“

Obří betonová plocha – její původní účel se dávno nedal s jistotou určit, nejspíš ale sloužila jako přístávací plocha prvním pozemským výpravám – se pomalu plnila vyslanci klanů. Holý kruh porostlý jen trsy travin skoro stejně šedých, jako byl sám, dnes rozkvétal barvami, jako by se tu chystal některý z těch starodávných jihoamerických karnevalů – tady ovšem místo radosti vládla tíseň. Nikdo se s nikým nesnažil bít, nikdo nikomu nenadával, nevraživé pohledy ztuhly a ztratily výraz. Veškeré spory se odkládaly, aspoň pro dnešní den – Šedé Pláště byly nepřáteli všech.

Oscar se snažil, co mohl, předstírat zájem, i když vlastně vůbec netušil, oč jde, proti komu se dnes chystají vytáhnout. Na opatrné dotazy dostával jen stejně opatrné odpovědi – záhadný protivník svázal jazyky přítomných takovou hrůzou nebo odporem nebo záští, že nikdo neměl chuť o něm mluvit.

Ale ani ti, kdo ochotní byli, mnoho říct nemohli. Dobrá polovina jich do dnešního dne považovala Šedé Pláště za legendu – podle všech zpráv o sobě spolek nedal vědět přinejmenším několik desítek let a i předtím se jeho členové veřejně ukazovali jen krátce a sporadicky. Tohle už nebyli exhibicionisti, bezzubí rebelanti proti stávajícím pořádkům. Tihle dovedli pořádky měnit, mnohem hlouběji a účinněji než kdo jiný, a předvádět se při tom komukoli prostě neměli zapotřebí.

Mlčky pohlédl na Taruna; mutant se nenápadně usmíval, no jistě, jemu by se Šedé Pláště mohly i líbit. Možná je prostě jejich zvěd, není

to nakonec zvláštní, že tak najednou vylézají z děr zrovna když...? No, to je nakonec jedno. Pro mě má tenhle zneuznaný genetický experiment právě teď větší cenu než milión obarvených kašparů, ať se mi to líbí nebo ne. A čím větší rozruch se tu dnes rozpoutá, tím snáz a bezpečněji odtud odletíme my dva.

Narychlo sestavené pódium uprostřed plochy zaskřípělo pod kroky postav vystupujících po schodech; jeden z každého klanu, jak symbolické. Oscar podvědomě očekával jásot nebo přinejmenším zdvořilý potlesk, přítomní se však ani nepohnuli, jen dál vyčkávali. V tu chvíli měl pocit, jako by vzduch kolem ochladl o dalších deset stupňů.

„Je to potvrzené!“ začal první mluvčí bez pozdravu. Čepelák – jejich klan tu všichni svorně brali za nejsilnější a nejbojovnější, ať už stáli na jakékoli straně. „Šediví dostali přes dvacet našich bratrů a další stále přibývají!“

Ticho. Tohle už musel dávno vědět každý, kdo tu stál.

„Když nám otcové vyprávěli o zločinech těch zvířat, smáli jsme se,“ pokračoval další, fialově zbarvený zástupce Vodařů. „Smáli jsme se, protože nikdo z nás nevěřil, že by něco tak zruďného mohlo být víc než jen pokusem o černý humor. Dnes vidíme, jak jsme se mylili – ale já říkám, že svůj omyl rychle napravíme!“

Bouře výkřiků ukázala, že tentokrát už náboj zasáhl cíl. Oscar si nebyl jistý, jak moc by ostatní urazilo, kdyby si zacpal uši, a tak se jen útrpně zašklebil do země.

„Bratři – smím vás tak nazývat?“ navázal třetí, vůdce Smyčkářů. „V mnoha věcech se neshodneme. Nemáme se rádi a už vůbec nás

nemají v lásce ti... pokrytci z města, co se stydí za vlastní skon a zalézají do bunkrů. Ale my všichni dohromady ctíme to, co je svatě rozumným bytostem, alespoň zde, na našem světě: příběhy vlastních životů, závazek vhodně načasovat závěrečné řádky a právo zvolit si jejich podobu. Přesně to, co Šedé Pláště chtějí každému z nás vzít!“

Po další vlně rámusu, hrozeb a nadávek přišla řada na Kembanise. „Nutit nás prodlužovat své životy nad únosnou mez... je to největší zlo, jakého se kdo může dopustit.“ Náčelníkovi Jedařů se sotva znatelně zachvěl hlas, skoro jako by vlastním slovům tak docela nevěřil. Snad si svou chybu uvědomil, další řeč z něj začala tryskat o to rázněji, teatrálnost jeho hněvu byla až komická. „Naše ztracené přátele nám už nikdo nevrátí. Pravděpodobně zešílí a nakonec neskonají, ale docela obyčejně zemřou, ve strachu, opuštění, zbídačení... Anebo se budou potulovat mimo lidskou společnost, žít z odpadků a trpět strachem ze skonu ještě dalších třicet, čtyřicet let, než je přemůže přirozená zchátralost. Chceme snad dopustit, aby stejný osud potkal další z nás?“

Jeden po druhém se řečníci vystřídali za pultem, každý se svým zapáleným polínkem přiživil sálající vatru a předal štafetu dál. Pro dnešek neexistovaly oddělené barvy, pouze jedna jediná všeobjímající duha, sílila s každou vteřinou, s každým dalším vysloveným nebo zařvaným nebo zavrčeným slůvkem, pomalu se měnila v ostří bílé jako sníh, roztažené přes celou opuštěnou plošinu nebo možná přes celý Aknabal, aby uhájilo...

Co? Genetickou úchylku, dárek dávno vymřelé rasy, absurdní brzdu rozvoje?

Oscar zavrtěl hlavou. Kdepak. Co dokáže lidi takhle sjednotit, to si prostě nezaslouží neuctivou škatulku. Aspoň tak dlouho, jak dlouho ten zápal vydrží.

Pak dozněl poslední projev a bílé ostří ukované ze všech barev duhy se dalo do pohybu, aby rozdrtilo šed'...

3.

„Dostaneme je, paní! Je jich docela hodně, ale nemají v rukou vůbec nic. Ti umějí likvidovat leda tak sami sebe...“

Noemi se shovívavě usmála na své asistenty, tedy spíš poskoky. Jste úplně stejní jako mí někdejší přátelé z Lambdy. Mají víc moci než králové, tahají za nitky po celé Zemi - a co z toho? K čemu to celé využijí? Jen aby mohli nadšeně chrochtat jako malí kluci nad přepychovou hračkou... A vy, vy se jim tak podobáte, až je to k smíchu. Nebo možná k pláči. No, naštěstí ani vás už nebudu potřebovat dlouho.

„Samozřejmě, že zvítězíme. Čekali jste něco jiného, hlupáci?“ Došla k oknu a vyhlédla ven, dolů na louku pod hradem. Ani uprostřed léta nemohla být pastvina strakatější. Šílenci s hlavami obarvenými snad do všech myslitelných odstínů pobíhali sem a tam mezi jejími muži, nadšeně výskali, opojení vlastní přesilou, skákali v celých skupinách šedě zahaleným postavám na záda, sráželi je k zemi... a dál?

Ne, nezabijí je, to ani náhodou. Nejspíš je zmrzačí, odtáhnou kdovíkam, budou je tlouct spoutané ve sklepích, týrat hladem a žízni, ale dají si dobrý pozor, aby žádný z nich doopravdy nezemřel. Živá výstraha pro všechny možné příznivce je to, co se tu cení ze všeho nejvíc.

Pokud se jim tedy někoho zajmout vůbec podaří. Šedí, jakkoli jich bylo málo, mnohem častěji vítězili než prohrávali. Svými

sofistikovanými zbraněmi, proti nimž žádný klan neměl obranu, kosili protivníky po tuctech – ani oni nezabýjeli, aspoň ne okamžitě. Jejich prostředky přinášely exekuci mnohem drtivější než rychlou smrt: dočasnou negaci účinků Pouta.

Noemi ve skutečnosti nezajímal ani jedni, ani druzí. Dobře věděla o skupině odpadlých pozemských vědců, kteří se tu kdysi pokoušeli aknabalské Pouto zrušit a svými snahami, stejně odvážnými jako naivními, přinesli domorodcům jen bolest a smrt. Věděla, že místní fámy z nich – vlastně celkem po právu – udělaly zrůdy, znala však i pár nadšených obdivovatelů a následovníků. Dnes se tedy pročistí vzduch a vzniknou pověsti úplně nové...

Každá pravověrná Lambda by se stavěla na hlavu, aby tu s vámi mohla vydržet co nejdéle, krmila by se vaší psí oddaností jako novorozenec u cecku. Nebo přinejmenším každá lambdanská nula, na kterou už nezbyl žádný vydatnější struk. Jenže já jsem jen odpadlík, blázen, kterého ostatní brali tak málo vážně, že jsem nestála za likvidací, když jsem se trhla, dokonce ani za nějakou pořádnou přísahu mlčenlivosti. Věděli, že je nemůžu ohrozit, a cítili, že je vlastně ani ohrožovat nechci. Že nejsem dost na výši, abych se vůbec dokázala ztotožnit s jejich ambiciózními cíli. Tak to aspoň ve své omezenosti vidí oni – a mně to, upřímně řečeno, docela vyhovuje.

Hovádka. Skutečné dějiny nepíše žádný politik ani magnát ani holovizní hvězda ani mafiánský kmotr na Zemi. Chrámy opravdových bohů stojí někde docela jinde. Jak vypadají, ještě netuším, ale raději se stanu nejposlednější služebníci v nich, než se zesměšňovat tou ubohou karikaturou moci, v níž si libujete vy.

„Ještě dnes získáte nového náčelníka.“ Málem se rozesmála, když se do ní jako na povel vpily jejich šokované tváře. Ach, bože, jsou tak průzrační, všichni...

„Moc nekoukejte. Posunuli jste se dál, už žádné skrývání po starých zříceninách. Vy teď potřebujete někoho z těch, které jste osvobodili. Jen takový člověk, který sám zlo poznal, bude mít dost sil a nadšení pomáhat od něj druhým. Je jich hodně, nešťastníků, co na vás čekají, opravdu hodně...“

„Ale paní...“ pípl nesměle jeden z nich. „Jedině vy...“

„Bez řečí, prosím. Kochejte se.“ Přitáhla si plášť ke krku a aniž se ohlédla, opustila místnost.

X

„Tudy, pánové. Za chvíli jsme tam.“

Kembanis zneškodnil jednoduchým zkratem zámek a otevřel malá, nenápadná dvířka v zadní části hradeb. Přiotrávené hlídače opřeli s Oscarem o kamennou zeď, pohodili vedle nich několik prázdných lahví od kořalky a nechali je tak. Ani paralyzéry jim nesebrali - proč taky? Bouchačky a šipkostříly jsou pro hochy tam vepředu u hlavní brány, čím víc jich bude a čím déle se udrží, tím líp. Jediný bojový prostředek, který potřebují tady, kráčí s nimi - a nikdo ho nepostřehne, dokud neudeří.

„Kolik máme času?“ sykl Tarun. Spolu s Oscarem postupovali v čele, Jedař jim kryl záda. Víc lidí se do stísněných prostor na tajnou přepadovou akci vzít neodvážili.

„Počítám, že odted' nějakých deset minut. Až klukům dojde, že tady dneska nevyhrají, spousta jich může polevit. Snažili jsme se brát jen ty mladší, ale nikdo nebude chtít riskovat prodlužování života pro nic za nic.“

„Co tomu asi řeknou, že jste z nich udělali návnadu, abysme my mohli...?“

„Abysme mohli co? O to nám jde všem, zbavit se vůdce téhle bandy, ne? Kluci mají svou čest. Každý z nich by rád obětoval vlastní skon a přežíval nad limit, aby pomohl tomuhle hadovi useknout hlavu.“

Tarun se zasmál. „Na to, jak jim věříš, jsi je teda zasvětil dost málo...“

Kembanis mávl rukou. No jasně, nevěříme jim, někdo z nich by si mohl pustit pusu na špacír, až ho chytnou. Anebo se rozsypou a utečou dřív, než potřebujeme. A jak bych jim taky měl důvěřovat, jak se v nich mám, sakra, vyznat, když vlastně nerozumím dost dobře ani sám sobě? Stojím si u řečnického pultu, plácám páté přes deváté a moje pozornost je stejně někde daleko v minulosti, vrací se k...

Dost! Dost, Převařenče, povídám! Ty jsi takový neskutečný parchant, že dokážeš člověka rozhodit i bez toho svého zázračného předělaného mozku. Úplně stačí, že kecáš – ba ne, stačí, že tady jseš. Ale netěš se, že se u nás budeš hřát dlouho. Vědátora jsme ti pomohli vypátrat, takže až vypráskáme Šediváky, sbalíš si ho do té své staré piksly a vypadneš i s ním někam hodně daleko od nás. Kluk, co chtěl žít do sta, je pryč, to si pamatuj. Chcípnu a nikdo mi tu nebude mávat před nosem smradlavými mršinami. Ani ty ne.

Úzká chodba se sotva znatelně rozšířila a po obou stranách se začaly objevovat první průchody do laboratoří. Kembanis pocítil, jak se mu všechny svaly chvějí touhou vrazit dovnitř, omráčit každého, kdo tam snad mohl touhle dobou být, a pak ničit, rozbíjet, zadupat celé to svinstvo do země jednou provždycky. To vám patří, vy červi! Kdopak ví, co všechno jste tady ještě způsobili, kdopak ví, jestli i za neštěstí ve výzkumném ústavu lidí ze Země nejste zodpovědní vy! Důvodů byste měli víc než dost – když oslabíte Pozemšťany, kdo nás potom před vámi ještě ochrání? Ale s tím je konec, dneska s vámi zúčtujeme za všechno, ubalíme vám takovou, že už se znovu neseberete ani za milión let!

Konečně se po levé straně vynořilo schodiště do vyšších pater. „Dobře. Za chvíli jsme na místě.“ Otočil se k Oscarovi s Tarunem a přitiskl ukazovák na ústa. „Teď tiše. Neútočit – a když to nepůjde jinak, házejte šipky. Chci, abysme... no, však víte co, abysme to vybalili až na šéfa. Bez varování...“

„Na tuhle vzdálenost už bych ho měl vnímat,“ zavrtěl Tarun hlavou. „Fakt divné... Víš jistě, že tady vůbec je?“

„Když ne, stejně nemůžeme couvnout, spálíme to tu a mizíme. Ale vsadím se, že tohle si ujít nenechá. A ti jeho psi jsou taky až moc ukáznění, než aby tu byli sami...“

Oba Pozemšťané prošli krátkým vestibulem a vykročili po schodech vzhůru. Kembanis chtěl užuž vyrazit za nimi, když si za rohem mezipodlaží všiml, jak se jeden z četných stínů dává do pohybu. Z náhlého popudu, aniž sám přesně věděl proč, strnul uprostřed kroku a pak, pomalu a tiše, aby na sebe neznámého

neupozornil, zacouval o několik metrů nazpátek. Jestli to budou jen obyčejní Šedáci a bude jich víc, než na kolik stačí ti dva, samozřejmě se k boji přidá – jenže obyčejné Šedáky by Tarun už dávno vyhmátl, tohle vypadá spíš na...

„Kampak, pánové?“ Kembanis ze své skrýše neviděl příchozího – nebo vlastně spíš příchozí, slova pronesl jednoznačně ženský hlas – ovšem podle toho, jak se zatvářili jeho společníci, musela mít ta osoba nejmíň deset dračích hlav a z každé chrlit sloup plamenů. „Přišli jste zlikvidovat vůdce? Tady mě máte.“

Oscar, snad v náhlém přívalu zděšení, vrhl několik otrávených šipek, série krátkých zabzučení však napověděla, že se neškodně zarazily o energetický štít. Jedař pocítil, jak mu po zádech přebíhá mráz; nejmodernější vojenská technologie Pozemšťanů, tady, v tomhle brlohu? Měla tu být jen hrstka zoufalců se zastaralým vybavením, v nejhorším případě kšeftující s místním podsvětím, nic víc – co se to tady vlastně doopravdy děje?

„Nech toho, doktůrku, nezesměšňuj se.“ Převařenec se snažil, jak jen to šlo, o klid a nadhled, tím hůř zněly tajené podtóny děsu v jeho hlase. „Podívej se na ni, sakra, prohlédni si ji pořádně. Je to Lambda, nevidíš?“

„Lambda? Tady? Co by tu dělala?“

„To nevím, sakra, ale mrkej na ni, ten hlas, ten pohled... A nezachytil jsem ji, vůbec ji necítím ani teď...“

„Poslechni, Tarune, Lambdy mají docela jiné cíle než se popelit po kdekjakých dírách a strašit místní hejsky. To je absurdní, to je...“

„Lambdy milují legendy, hlavně o sobě.“ Zhnusený úšklebek

v ženině tváři Kembanis téměř zahlédl i přes kamennou zeď. „Mají rády, když se jich lidi bojí, jako všichni ubožáci. Spolkli jste jim to i s udicí, holoubci – ale netrapte se, já jsem na tom hodně dlouho nebyla líp...“

„A co tedy chcete dělat teď?“ ozval se Oscar. „Pomáhat skupině šarlatánů zrušit aknabalské Pouto? My jsme to nezvládli s nejlepšími prostředky, jaké Země nabízí.“

„To je ale ubohost, vidíte? Velikášství hodné Lambdy.“ Stále ještě neviditelná žena se zasmála, několikrát tleskla – a najednou stál okolo vědátor a Převařence půltucet svalnatých hromotluků s paralyzéry v dlaních a řetězy přehozenými přes ramena. „Odvedte je do cely. Až se vypořádáme s tou barevnou záplavou venku, rozhodneme, co s nimi.“

Strážní spoutali oba jeho druhy a vyrazili po schodech dolů, přesně opačným směrem, než měla jejich zmařená výprava původně namířeno. Za nimi se konečně objevila i vůdkyně a Kembanis si ji mohl prohlédnout.

Moc toho z ní nespatriřil, ztrácela se pod šedou kutnou, stejnou, jakou nosili všichni její poskoci. Zatím dokázal rozeznat jen to, že má výrazně tmavou pleť, tmavší než kterýkoli Pozemšťan, jakého zatím viděl, a uhlově černé hladké vlasy zastřižené nad rameny. Pokusil se ze skrytých zákoutí sledovat, kam své zajatce odvádí, ale už o dvě patra níž mu zmizeli za těžkými železnými dveřmi a zarachocení klíče v zámku napovědělo, že pokračovat nemá smysl.

Schoulil se v nejbližším prázdném výklenku a zauvažoval, co dál.

Když nadešel jeho okamžik, byl už připravený.

Zdalo se to jako celá věčnost, než se vchod znovu otevřel a ven se začaly cpát otrávené postavy strážců – no nic, usmál se, aspoň jste mi dali čas. Jeden... druhý... víc jich nebude? Mám tu dost materiálu pro všechny... Dobrá, tím líp. Popadl do každé ruky šipku, jeden hod, jeden tuplovaný zásah. Jedno jediné žuchnutí, když se dvě bezvládná těla ve stejném okamžiku políbila s podlahou. Dál už nic.

Jakmile měl jistotu, že je široko daleko s omráčeným párem sám, odtáhl oba muže dovnitř, sebral jim klíče a pro úplnou jistotu i všechno, co dokázal identifikovat jako zbraň, a konečně vzhlédl, aby se podíval, jak Šedé pláště zacházejí s vězni.

V tom okamžiku vydechl překvapením.

Očekával něco, co se bude podobat jeho vlastnímu podzemí, tím spíš, že historický hrad svádí ke všemožným exekucím daleko víc než opuštěné skladiště a jistě i nabízí víc možností. Místo špíny, zápachu a sténání polomrtvých ubožáků však měl před sebou vkusně zařízenou místnost s malbami na stěnách, dobovým nábytkem na měkkém koberci a tichou uklidňující hudbou, kterou zatím kvůli vlastnímu zadýchanému supění nedokázal ani zaslechnout. Uprostřed místnosti, na stole s dvěma židlemi stál zapálený svícen, váza s květinami a dvě porcelánové mísy s porcemi voňavého masa se sikovými bobulemi.

Polkl, sliny se mu v puse jen sbíhaly. Ne, ne, na tohle není čas. Jsou tu nějaké další dveře? Ano, támhle – to dá nakonec rozum, vězení je určitě někde dál. Přimhouřil oči, aby ho nesvádělo lahodné jídlo, a

vyrazil; až budou Oscar a Tarun na svobodě, můžou se tudy vrátit a společně si posloužit, pokud je tedy ten žvanec nezávadný, ale to nebude problém zjistit...

„Jen se posad' a nabídni si.“ Trhl sebou – její hlas nebyl vůbec nepříjemný, v téhle situaci však zapůsobil jako řev některé z těch potvor, co je ke skonu užívají Šelmouni. „Žádný strach, nic se ti nestane. Myslíš, že bych se snažila otrávit vůdce Jedařů? To by bylo hodně hloupé, ne?“

Seděla na jedné z židlí – jak se tam vlastně tak rychle dostala, rychle a nepozorovaně...? Hmm, možná to nebyl nejchytřejší nápad, zavírat cestou přes komnatu oči... „Co chceš?“ Navzdory jejímu ujištění provedl všechny testy na přítomnost jedů, než vložil do úst první sousto – připadal si při tom směšně a trapně, ale jak řekla: otrávit se z neopatrnosti by bylo pro někoho jako on ještě mnohem horší.

„Jsem Noemi Inaka, vedu tady tyhle lidi... To už jsi nakonec pochopil sám, ne? A co právě nyní chci, je, aby ses posilnil mojí skromnou krmí. Budeš to potřebovat...“

„Proč?“ Měla to být řečnická otázka, ale odpověď mu na pár okamžiků vzala chuť k jídlu.

„Protože to další, co budu chtít, je, abys to tu po mně převzal. Odcházím.“

Měl chuť vysmát se jí do tváře, plivnout na ni nebo po ní rovnou hodit šipku. Jen kdyby mě neměla v hrsti, zaskřípal zuby. A kdyby její kuchyně nebyla tak vynikající... „Děláš si legraci?“ ucedil místo toho opatrně. „Moc ti to nejde.“

„Nejde. Proto většinou mluvím vážně...“

„Když mi to tu předáš a zmizíš, rozpustím tuhle bandu ještě do zítřejšího rána a všechny tvoje hrdiny přivážu u nás doma k záchodovým mísám. To přece víš...“

„Kdybych to věděla, obrátím se na někoho jiného.“

„Vlastně bych měl být rád, no ne?“ Její klidná, neagresivní řeč ho popudila k větší troufalosti. „Tak dobře, беру. Aspoň to skončujeme bez boje... Kde se mám hlásit k přijetí žezla, nebo co tu sakra vlastně máte...?“

„Jestli sis ještě nevšiml,“ pokračovala tmavá žena stále stejně nevzrušeně, „jsme tu jen my dva. Nikdo tě nehlídá. Ani nesleduje...“

„Jo, mohl by to být snadný lov, to máš pravdu. Kdybych se nechtěl chovat jako srab, už bych popadl...“

„Udělej mi laskavost.“ Hlas jí nepatrně zesílil a ztvrdl, úplně to však stačilo, aby on sám větu nedokončil. „Já jsem se neshodila tím, že bych se pokoušela otrávit Jedaře. Co kdyby ses na oplátku přestal snažit takhle stupidně obelhávat Lambdu?“

A najednou – netušil, jak to dokázala, ani jestli to vůbec způsobila ona – kdesi v jeho mysli praskla neviditelná pružina, kterou už dávno přestal vnímat. Najednou byl zase plný obrazů z dětství, jako když ho poprvé rozhodil Tarun – jenže tam, kde Převařenec dokázal jen bořit a zanechávat chaos, tady bylo všechno dávno srovnané a uklizené, jako vyhřátý pokoj přichystaný se vším pohodlím na jeho příchod ještě dřív, než poprvé vzal za kliku dveří. Jediné, co se rozsypalo tentokrát, byla jeho vlastní potřeba stavět se na odpor.

„Já ti nelžu.“ Rozmazala se mu v proudech slz, změnila se v pouhou temnou skvrnu, přesto měl pocit, že ji vidí stále stejně jasně. „Já... já

tomu vážně věřil, všemu...“

„Že se musíte zabíjet? Že není jiná cesta?“

Přikývl.

„Proč? Protože to někdo řekl?“

„Někdo? Sype se to na tebe ze všech stran, ze všech úst, jako v nějaké bláznivé náboženské sektě. Ještě ani nepřijdeš do svého prvního zaměstnání a už s tebou všichni mluví akorát o skonu, rozplývají se nad ním jako nad tou nekrásnější věcí na světě... Kamarádi, co ještě včera sršeli plány do života, chtěli podnikat milióny věcí, teď najednou melou jen o tom, jestli je lepší se zastřelit, oběsit nebo utopit, mračí se na tebe, když o tom nechceš mlít s nimi... A ty mlít musíš, nakonec, člověk potřebuje aspoň tu práci, aby nezašel hladu ještě dřív než ostatní, potřebuje, aby se ho lidi neštítili...“
Kembanis se odmlčel, jako by se slova v jeho hlavě nemohla dohodnout, které se první prodere na jazyk. „Příběhy, příběhy, pch... Všichni žvaní pořád dokola o příbězích, o tom, jak je správně zakončit... Co chtějí končit, proboha? Vždyť nikdo nic ani nezačne!“

„Už nemusíš přijímat jejich pravdu za svoji.“ Noemi mu konejšivě položila ruku na rameno. Skoro jako matka... Ba ne. Matka ho pohladila, jen když byl hodný, jinak řečeno, když dělal to, co chtěla. Pro to, čím byl doopravdy, pro to měla jen pohlavky a urážky. Jako všichni rodiče. Jako vůbec všichni lidé, aspoň na Aknabalu.

„Já už vlastně nevím, co je moje pravda a co ne. Vážně...“

„Ale víš. Tady je místo pro tvoji pravdu. Tady jsou ti, kdo s tebou půjdou, jsou tu všude. Cestu jsem ti připravila, prostě po ní jen pokračuj dál, tam, kam já už nedojdu.“

Zaváhal jen na kratičký okamžik. „Budu pokračovat. Až do konce. Jak by mě mohli zastavit, čím mi chtějí vyhrožovat? V jejich moci není nic, o co bych ještě stál...“

Noemi se znovu pousmála a on měl pocit, že s tím jediným lehkým úsměvem odlétly i poslední zbytky prachu, usazujícího se po dlouhá léta na jeho duši.

Nevím, co obnáší být Lambda, blesklo mu hlavou. Nikdy dřív jsem o vás neslyšel ani slůvko. Ale jestli všichni dokáží to, co ty, pak se ani trochu nedivím, že taháte za všechny provázky světa...

X

Když Noemi vstupovala do místnosti, kam zavřela své dva hosty a jak věřila, budoucí přátele, neubránila se úšklebku. Většina lidí je tak jednoduchá – co vlastně může být za štěstí, za výzvu snažit se jim vládnout?

Nevelká prostora sloužila jako hradní kuchyně, takže přístup do komína už byl dávno rozebraný a jako šance k útěku vyloučený. Všechny předměty použitelné jako zbraně, od nožů až po cedníky a síta na mouku, ležely pečlivě vyrovnané na pracovním stole. Co se týkalo samotných vězňů, chovali se přesně tak, jak předpokládala. Geneticky upravený pašerák přecházel naštvane sem a tam, v pravé ruce ohnutý drát, snad se ještě z posledních sil pokoušel ovlivňovat její muže – nesnaž se, holoubku, má moc je stokrát účinnější než tvoje – zatímco doktor už jen odevzdaně posedával na peci a nepokoušel se vůbec o nic. Bylo toho na něj za poslední dny moc, na chudáčka –

mezi těmi změkklými civilizovanými krmníky, kde donedávna žil, by tak zásadní životní zvrát zlomil každého.

Otočili se k ní jako dvě poplašené krysy hned, jak zaslechli vrznout dveře – no, aspoň dobré reflexy jim zůstaly. „Jen klid, nic vám neudělám,“ zdvihla paže ve smířlivém gestu. „Nebudu vás tu držet dlouho. Tady mi k ničemu nejste, jen bych vás musela nadarmo krmit.“

„Zabiješ nás?“ štěkl pašerák.

„Bylo by to zábavné, co? Pozorovat, jak se vaše krev třpytí ve slunečním svitu, vykresluje mapy na stěnách...“ Zmlkla, když si všimla, jak jim tváře rychle blednou – no dobrá, v jejich situaci by pokus o černý humor možná taky moc neoceníla. „Kdepak. Nechám vás jít – co jste čekali?“

„Jen... tak?“

„Jistě, jen tak. Leťte si krást ty vaše vzorky Pout a prodávejte si je, komu libo. S jednou podmínkou.“

„Jako bych to nevěděl... Tak o co jde?“

„Poletím s vámi. Přiberete mě na palubu.“

Pašerák zrozpačitěl. Vymýšlí, jak ji poslat k čertu a přitom neurazit, pochopitelně – no nic, ať se vycuká, tu chvíli to vydržím.

„Proč by Lambda měla chtít cestovat s námi, s vyvrheli?“

„Třeba proto, že Lambda je taky vyvrhel. Mezi svými...“

„Hmm, tak to ledacos vysvětluje...“ zakřenil se pašerák. „Jenže my budeme, no... prostě jen tak přežívat, jak se dá. Na víc nemáme. Neklademe si žádné cíle, které by mohly zajímat Lambdu...“

„Co ty víš o tom, co zajímá Lambdu?“ Zamračila se; zrychle,

přestává mě to bavit. „Jaké cíle si představuješ, že máme? Hrát si s lidmi, se strukturami, se státy? S davy iracionálních troublemakerů, kteří se považují za kdovíjak svobodné, a přitom bez řečí zbaští každý impuls, co jim pošleš, mění se ze dne na den jako roboti, když zmáčkneš jiný knoflík na ovladači? Po tom si myslíš, že prahnu?“

„Upřímně řečeno... přesně to jsem si myslel.“

„A měl bys pravdu. Většině z nás to stačí. Já ale hledám úplně jiné výzvy.“ Odmlčela se, aby její další slova dopadla ještě rázněji. „Chci najít Poutače. A kontaktovat je.“

„Poutači dávno neexistují,“ vmísil se do hovoru doktor. „Podle všech dosavadních předpokladů jsou...“

„...jsou mimo dosah prostoru ovládaného Zemí. Nic víc jste zatím neprokázali. Jenže pokud jde o vás dva – vy stejně ve známém prostoru nehodláte příliš setrvávat, nemám pravdu?“

Pašerák se zamyslel, jako by zvažoval všechna pro a proti – tak to aspoň mělo působit, ve skutečnosti ovšem dumal už jen nad tím, jak z celé věci vyjít se ctí. „Když to tak vezmu,“ promluvil konečně, „tady doktůrek obslouží naše zboží po technické stránce, já zařídím prodej, ovšem hodil by se nám někdo, kdo bude zboží obstarávat. Po dobrém. Nemám moc chuť se prát s domorodci všude, kde přistaneme...“

„Můžu to tedy brát jako souhlas?“

„Vítej do týmu.“ Pašerákovi se viditelně ulevilo. „No a když už nás nemíníš zdržovat ty... co nám vlastně brání prásknout do koní?“

„Výborně. Zařídím si pár posledních záležitostí a ráno vyrazíme. Vy se jistě taky rádi prospíte před cestou, že? Tady.“ Vsunula klíč zpátky do zámku. „Tak dobrý tým ještě nejsme, abych vás pustila do

ložnice s otevřeným oknem...“

X

Za oknem Tarunovy lodi – na pohled obstarožní a nenápadné, ale vylepšené mnoha zařízeními, o jakých si může nechat zdát leckterý moderní stroj stejné třídy – se pomalu zmenšoval kotouč Aknabalu a všechny starosti a touhy jeho obyvatel, už tak nicotné, se odtud zdály ještě malichernější.

Na palubě stále panovalo mlčení, nový tým sloučený v mnoha křečích a bolestech zatím nepřekročil hranice formálnosti, nechuti a opatrného oťukávání. Oscar nevyšel ze své kajuty, nejspíš tam polykal prášky proti depresím a naříkal nad zlomeným osudem. Tarun, opuštěný vlk zvyklý na samotu jel ve svých dávno zaběhaných kolejích – a pokud šlo o ni, oba si od ní svorně udržovali zdvořilý odstup. Noemi to nevadilo, potřebovala chvilku klidu, odpočinku. A taky si chtěla vychutnat okamžik triumfu, úspěch pečlivě spřádaného plánu – nebo aspoň jeho počáteční fáze.

Vlastně to bylo ještě prostší, než očekávala, tak jednoduché, že snad ani nebylo proč se radovat, tak jako by nejásala nad správně zapnutými knoflíky u kabátu.

Lidé ve výzkumném ústavu se netrápili dumáním nad otázkou, proč podlehl d'áblovu svodu a sabotují ten epochální experiment s Pouty. A pokud se snad trápili, pak byli dost inteligentní, aby si vykonstruovali přesvědčivá falešná vysvětlení a neměli šanci objevit skutečný důvod. Stejně svobodně se rozhodli nechat si všechno pro

sebe a až do nejděšší smrti o celé záležitosti pomlčet. Pašeráci a zlodějící z řad geneticky modifikované minority zvěřili možnou kořist sami, slétli se jako supi nad umírajícím lvem, stačilo jen počkat, až ten nejschopnější z nich uspěje.

A Šedé Pláště? Byli jste dobrá návnada, přátelé. Nevím, co s vámi bude dál, a nezáleží mi na tom. Možná jednoho krásného dne skutečně zbavíte Aknabal Pouta, snad bych vám to i přála. Spíš si ale myslím, že vás klany postupně rozpraší, v lepším případě to vzdáte sami a nenápadně se přetransformujete ve spolek pěstitelů pokojových květin a šířitelů pomluv z komunální politiky.

Naposledy pohlédla na barevný kruh planety - žijte si své přízemní životy v lásce a radosti, moji milí - a stočila zrak k hvězdnaté prázdnotě volného vesmíru.

Tam někde jsou ti, kdo skutečně stojí za pozornost. Zmizeli nám z dohledu, tváří se, že opustili scénu, že po nich nezbylo víc než galaxie zmanipulovaná tak mistrně, že se všechny Lambdy můžou před jejich dílem jen tiše stydět - ale mě, mě neoklamou. Cítím je, někde tam venku - a už teď vím, že jednoho dne se pocit změní v jistotu.

Nakonec, třeba mě ani klamat nechtějí.

Vynechali na své cestě Zemi. Nikdo neví proč, ale něco to znamená, něco důležitého. Třeba poznali, že právě zde se má v budoucnu zrodit někdo, kdo jich bude hoden. A chtějí mu dát šanci. Zahrát si hru, tak jako ji hrají s planetami, jenže na konci téhle může čekat i vítězství.

Anebo je to třeba úplně jinak. Přišla jsem na svět úplnou náhodou

a prostě mám jenom velikášské sny. Ale mám se jen proto vzdát?

Usmála se a opatrně, skoro až něžně, přejela bříšky prstů po průzoru.

Na shledanou, Poutači. A doufám, že i na přátelství...